

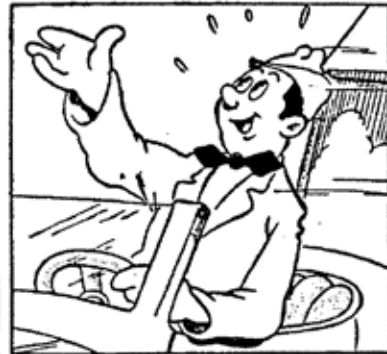
Jochem Jofel

de uitvinding van

**MENEER
WONDERWAT**

TEKST EN TEKENINGEN VAN SIEM PRAAMSMA

1. Dit is een leven voor een Jofel!

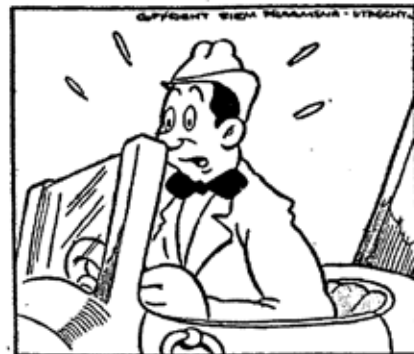
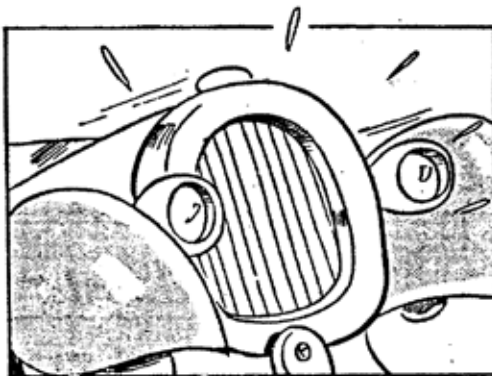
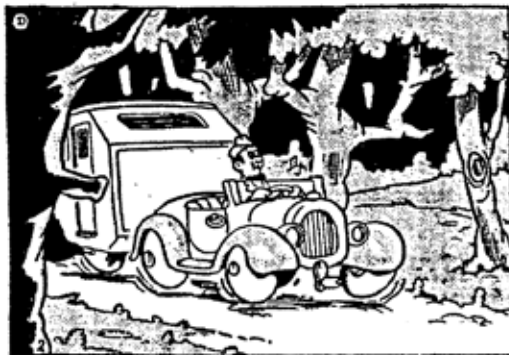

1. Op een mooie zomerdag was Jochem Jofel er op uitgetrokken. Hij had van een vriend een kampeerwagen geleend en van een andere vriend een auto en daarmee reed hij rond, zo trots en tevreden als een koning. Het liep tegen de avond en hij was juist in een heuvelachtige streek aangeland.

'Och, och, wat is het leven toch fijn!' dacht hij, terwijl hij met een kalm gangetje een heuvel beklom. 'Het is prachtig weer, de vogels zingen, de bloemen geuren en ik

ben vrij om te gaan en te staan waar ik wil! Ja, ja, dit is een leven voor een Jofel. Rustig, vredig en stilletjes voortglijden door deze liefelijke dreven, zonder zorgen, zonder narigheid en zonder vervelende avonturen! Och, wat is het leven toch gemakkelijk! Vanavond houd ik ergens stil, en mijn huis staat klaar. Als het me goed bevalt blijf ik een paar dagen, en bevalt het me niet, dan ben ik weer weg! Een Jofel-leven bij uitnemendheid!'

2. De motor stopt

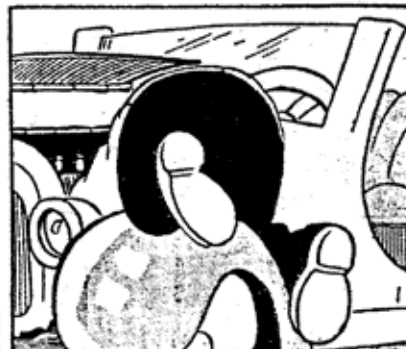
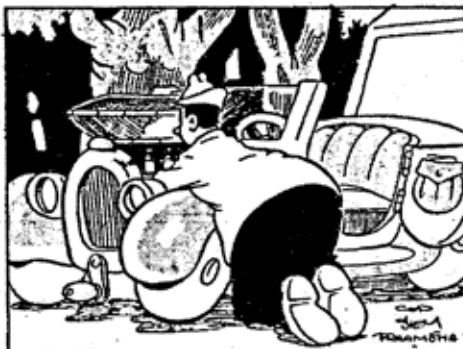
2. Jochem Jofel was dus erg in zijn schik, dat merken jullie wel. Hij floot zo nu en dan een vrolijk deuntje, praatte vriendelijk tegen zichzelf en de omgeving en zong af en toe een prettig lied.

'Humperiedee, humperiedo!' zong hij dan en dat betekende, dat hij volledig tevreden was met de wereld, de natuur, de andere mensen en zichzelf. Nu reed hij door een bos en begon juist aan het derde fluitconcert van Witlofsk Waristinow in Gas-mineur, toen de narigheid begon.

De motor van het geleende autootje zei "Sput, sput!" en hield toen plotseling op met draaien en brommen. De wagen stond na enkele ogenblikken stil.

'Ollabolla! Wat betekent dat nou?' vroeg Jochem Jofel zich af. Benzine op? Nee, dat kan niet. Ik heb er nog geen uur geleden wat wel vijfhonderd liter leek in laten gooien... Daar begrijp ik niets van! Zo loopt-ie en zo loopt-ie niet meer! Dat is niet gewoon! Dat is gek! Dat kan niet, dat is onmogelijk!

3. Het blijft stil

3. De motor hield dus plotseling op met draaien en Jochem Jofel wist niet beter te doen dan uitstappen.

'Huh!' zei hij, 'Zo iets heb je altijd als je juist erg tevreden bent over de gang van zaken... Dan gaat er iets mis en dat gebeurt alleen maar om je humeur te bederven. Wat zou er nou toch aan de hand wezen? Misschien een vette bougie... Of een magere, ha, ha...! Enfin, met proberen kunnen we het aan de weet komen!'

Hij sloeg de motorkap omhoog en keek naar de warboel

daar binnen. Hij trok aan alle draadjes, duwde op alle knopjes en bewoog alles dat maar bewogen kon worden. Enfin, dat hij grondig te werk ging kunnen jullie wel op het laatste plaatje zien. Maar de motor trok zich daar niets van aan. Hij zweeg en bleef zwijgen. Het was doodstil in het bos, en die stilte werd door niets anders onderbroken dan door de zuchten en zacht gemompelde woorden van Jochem Jofel....

4. Een van de raadselen van deze eeuw

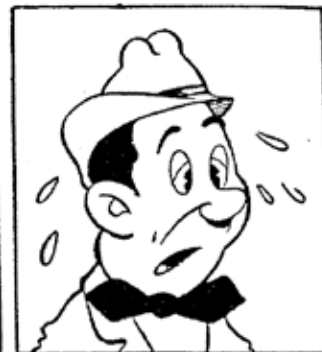

4. Nee, het was geen prettig karwei, waar Jochem Jofel mee bezig was. Er kwam van alles aan te pas, tot een voorhamer toe. De motor werd bijna helemaal uit elkaar gehaald en weer in elkaar gezet, en Jochem werd steeds bozer.

'Maar er mankeert niets aan!' riep hij op het laatst ten einde raad uit. 'Alles is in orde. De elastiekjes en de touwtjes zitten allemaal op hun plaats en ook aan de vei-

ligheidsspelden mankeert niets. En de bougies waren niet vet en ook de ontsteking is prima... Nu ik snap er geen fluit van. Dit is blijkbaar een van de raadselen van deze eeuw.' Hij dacht een ogenblik na en nam toen een besluit. 'Ik zal de kampeerwagen hier laten staan, de wagen het bos uitduwen en op de grote weg aan iemand vragen, of hij me helpen kan.' Zo gezegd, zo gedaan. Jochem Jofel haakte de kampeerwagen los en begon te duwen.

5. Dit is geen leven voor een Jofel!

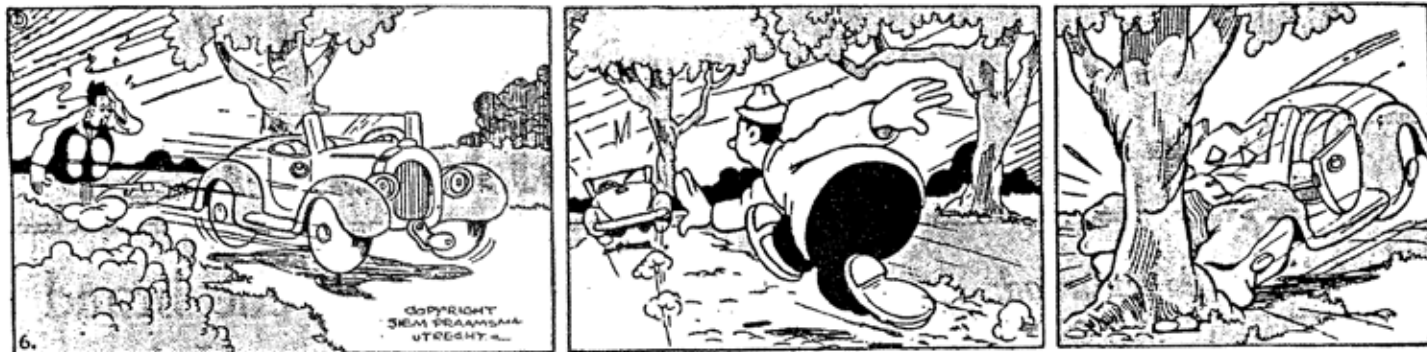
5. Nu, dat was een heel zwaar werkje. Misschien hebben jullie ook wel eens een auto voortgeduwd, of gezien, dat een ander het deed. Nu, dan weet je wel, dat dat maar niet zo een-twee-drie-hoep-floep gaat. En nu is Jochem Jofel wel een heel-sterke man, maar hij was maar alleen en hij moest nog tegen een heuvel op ook. Zijn goede humeur was nu helemaal verdwenen. Hij was alleen nog maar erg moe en akelig. Zingen deed hij niet meer en ook het derde fluitconcert was vergeten.

'Ollabolla!' zuchtte hij, toen hij een kwartier, dat wel

een uur leek, aan het duwen was geweest. 'Dat valt niet mee! Een zwaar werk, waar je honger van krijgt!' Hij haalde een zakdoek voor de dag en begon daarmee de druppels die op zijn voorhoofd parelden, weg te vegen.

'Wat is het leven toch akelig!' zuchtte hij onder het vegen. 'Het is snikheet en die vogels bleren maar en dan nog die vieze lucht van die bloemen... En ik maar duwen, duwen als een slaaf! Dit is geen leven voor een Jofel! Allemaal zorgen!

6. Een flinke klap

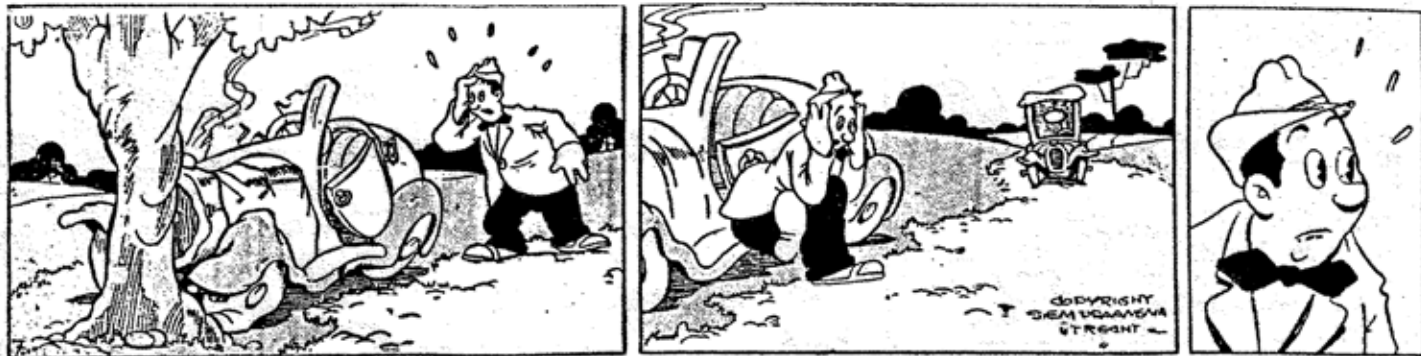
6. Toen Jochem Jofel zich zo stond te beklagen, begon plotseling de motor weer te lopen, en het autootje, dat nog steeds in de tweede versnelling stond, schoot met een ruk vooruit.

'Hè?' riep Jochem Jofel, die van verbazing een meter in de lucht sprong, 'hoe kan dat nou? Eerst pruts ik er van alles aan en dan is er geen beweging in te krijgen, en nu doe ik er niets aan en hij loopt!' Maar Jochem had weinig tijd om er over na te denken. Het wagentje reed snel van hem weg, en, omdat er niemand aan het stuur zat, slingerde het gevaarlijk over de weg. 'Ollabollà!' schrok Jochem.

'Nu kan ik nog gaan rennen ook met die hitte! O, o, wat een ellende, wat een narigheid! Was ik maar nooit met een auto op stap gegaan!'

Maar hoe hard Jochem Jofel ook kan lopen, een auto die dertig kilometer per uur rijdt kan hij onmogelijk inhalen. Het wagentje maakte nog een paar rare slingers, schoot toen met een scherpe bocht naar rechts en stootte heel hard tegen een boom aan, die toevallig in de weg stond. Dat gaf een flinke klap, dat belooft ik je! De scherven en brokken vlogen in het rond.

7. Jochem Jofel zucht bedroefde zuchten

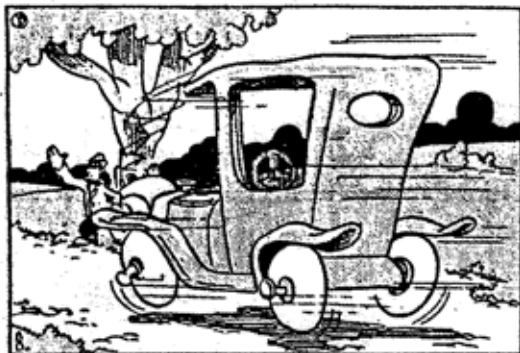
7. Ja, de auto, die Jochem Jofel met veel moeite van een vriend had geleend, was verongelukt. Bomen zijn erg hard. Auto's ook wel, maar als het erop aan komt, zijn bomen toch harder. De spatborden waren gekreukt, de linker voorband was gesprongen en de motorkap leek wel een harmonika. De mooie glimmende radiator zat vol deuken en de voorruit lag aan scherven.

'Ollabolla!' steunde Jochem Jofel, die na enkele minuten de plaats van het onheil had bereikt, 'die kan ik zo niet teruggeven! Ze zien zo, dat er iets mee gebeurd is. Nee,

dat zal niet gaan. Daar moet een autodokter aan te pas komen en dat zal wel een paar stuivers kosten...

Hij zeeg vermoeid en geschokt op de verbogen treeplank neer en ging bedroefd zitten zuchten. In de verte naderde een auto, of iets dat er op leek. Heel, heel lang geleden moest dit vervoermiddel al gebouwd zijn en ook heel lang geleden waren voor het laatst de schroeven en moeren aangedraaid, want alle onderdelen zaten los en maakten een hels lawaai...

8. Daar komt er weer een aan!

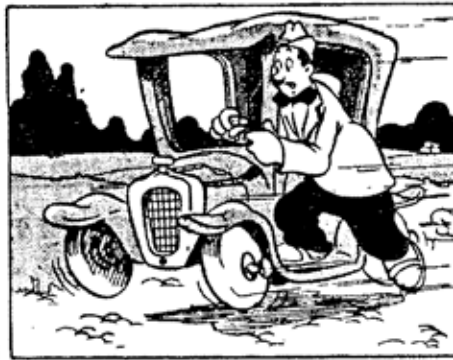

8. Toen Jochem Jofel het auto-achtige vehikel zag naderen, veerde hij eensklaps op. 'Ha,' dacht hij. 'Hulp. Misschien wel iemand die me even kan wegbrengen naar een garage. Dan kan ik dit wrak laten wegslepen.' Hij ging aan de kant van de weg staan en stak zijn hand omhoog. Maar toen hij wat beter keek, liet hij de hand weer zakken, samen met zijn onderkaak. 'W-w-w....!' wouwelde hij op een idiote manier. 'W-w-w? D-d-d....!!!' En hij viel van verwondering bijna steil achterover.

'D-d-daar k-k-komt er w-weer een aan!' stamelde hij onthutst. 'H-h-heb ik van m'n leven! Weer een auto zonder chauffeur! Zeker ook stil gestaan en plotseling weer gaan rijden.' Hij keek eerst even, of er geen hollende eigenaar achteraan kwam, maar dat bleek niet het geval te zijn.

'Nu!' zei Jochem, die altijd erg met anderen meeleeft. 'Eén is genoeg! Misschien kan ik zorgen, dat deze *niet* tegen een boom rijdt.'

9. Het stuur zit vast!

9. Deze auto reed niet zo hard. En zo op het eerste gezicht leek het ook, of hij niet harder kon. Jochem Jofel kon hem na een flinke ren inhalen en op de treeplank springen.

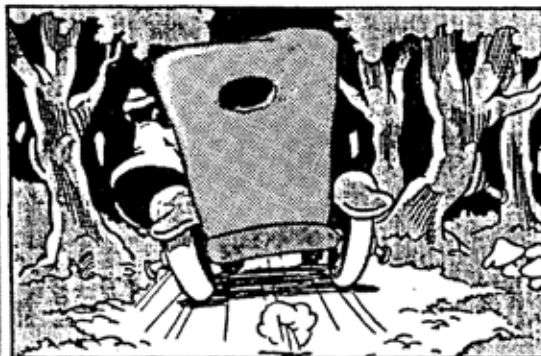
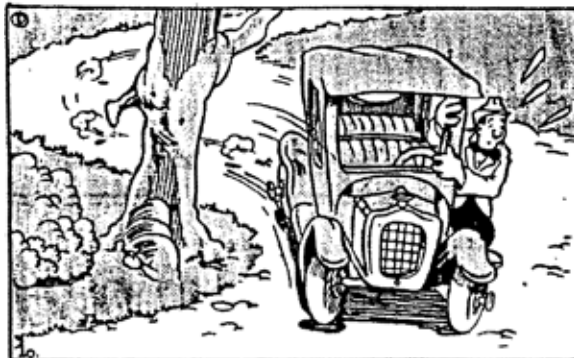
'Gered!' juichte hij, terwijl hij het stuur greep. 'Deze rijdt niet meer tegen bomen!' Maar er was iets vreemds met dit voertuig. Toen Jochem eenmaal op de treeplank stond ging het steeds harder en harder rijden en toen hij er tien tellen op gestaan had ging het al zo snel, dat hij er niet meer durfde af springen. En het vreemdste was, dat het stuur, waar Jochem aan probeerde te draaien, zo vast

bleek te zitten als een muur!

'Ollabolla!' jammerde onze wereldreiziger. 'In wat voor een wespennest heb ik me nu weer gestoken! Ik durf er niet af te springen en het stuur kan ik niet gebruiken! Wat een ellende, wat een narigheid! Oei! Een boom!'

Het karretje rammelde recht op een heel dikke boom af, die vlak voor een scherpe bocht in de weg stond. Jochem rukte en trok wanhopig aan het stuur, maar er zat geen beweging in. Hij sloot zijn ogen....

10. Een muur in een bos...

10. Maar het liep allemaal goed af. Tot Jochem's niet geringe verbazing draaide het oude karretje keurig om de boom heen en maakte daarna een niet onverdienstelijke bocht naar rechts, zonder dat Jochem Jofel er iets aan had kunnen doen.

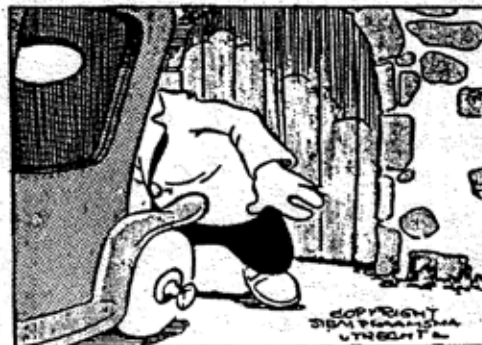
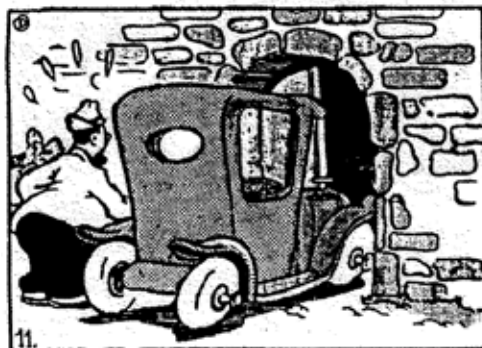
'Dat is het toppunt!' riep hij uit, toen hij zijn ogen weer durfde openen en hij ontdekte dat hij niet te pletter gereden was tegen de boom. 'Als je niet beter wist zou je denken, dat er toverij in het spel was! Deze ouwe kar rijdt vanzelf! En hij stuurt uit zichzelf en gaat harder en zachter rijden! Nee maar!'

De rammelkast snelde nu met een vaartje van ruim zes-

tig kilometer over de hobbelige weg voort, sloeg toen ergens linksaf en kwam in een groot, donker bos terecht, waar hij zonder enige moeite een slingerend, smal pad volgde, dat midden tussen de dikste woudreuzen liep. Jochem Jofel hield nog steeds zijn hart vast. Maar het duurde niet zo erg lang meer. Na vijf minuten minderde de auto vaart en stopte ten slotte voor een poort, die in een dikke muur gebouwd was.

'Ollabolla! Weer wat nieuws!' dacht Jochem ongerust. 'Een muur midden in een bos? Dat kan nooit gewoon zijn. Dat ruikt naar avontuur!'

11. Alles gaat hier vanzelf

11. Ja, het scheen inderdaad avontuurlijk te worden. De auto stopte en Jochem Jofel sprong er meet een zucht van verlichting af. 'Gelukkig!' zei hij. 'Ik leef nog! Het mag een oud rammelbeest zijn, maar rijden kan-ie! O, kijk, de poort gaat open!'

De twee deuren van de poort zwaaiden langzaam open, terwijl er niemand te zien was die daar de hand in had. Het wagentje zette zich langzaam weer in beweging.

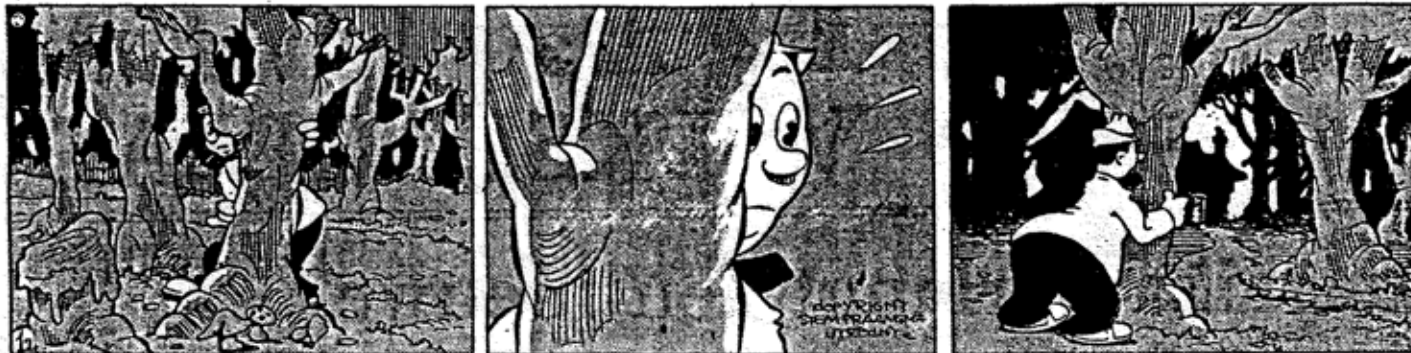
'Nu of nooit!' dacht Jochem Jofel. 'Ik moet weten wat hier achter zit! En dat kan ik alleen maar te weten komen door achter dit vehikel aan mee naar binnen te sluipen,

zonder me te laten zien natuurlijk!'

Zo gezegd, zo gedaan. Jochem sloop achter de auto aan naar binnen en verschool zich achter een boom, toen de wagen rammelend in een soort schuur verdween. De motor hield op met brommen en de deuren van de schuur klapten weer automatisch dicht.

'Het is ongelooflijk!' dacht Jochem bij zichzelf. 'Alles gaat hiet vanzelf! Er komt geen mensenhand aan te pas! Als dit geen avontuur van de eerste rang wordt, ben ik een boon!'

12. Een donker huis op een open plek...

12. Jochem Jofel was dus achter een boom gekropen en wist nu niet meer zo goed wat hij verder moest doen. 'Ja,' dacht hij, 'daar sta ik nu. Midden in een bos, waar nog een muur omheen staat ook! Wat zal ik nu doen?'

Hij besloot eerst maar eens te gaan rondneuzen om te zien, wat er nog meer op dit terrein te beleven viel. Hij zorgde er echter voor, in de schaduw van de bomen te blijven en telkens als hij iets of iemand meende te zien bewegen verschool hij zich weer vlug achter een boom.

'H'm,' mompelde hij zacht. 'Er is tot nu toe nog niet veel te beleven hier. Geen teken van de aanwezigheid van andere zielen; niet eens een lichtje dat uitnodigend pinkelt...' Hij sloop nu van boom tot boom, vastbesloten iets naders uit te vinden over de zelf-bewegende auto. Na enige tijd werden de bomen wat schaarser, en er kwam een open plek in zicht, waardoor nog een beetje laat daglicht scheen. En aan de rand van die open plek stond een huis, dat er heel donker en geheimzinnig uitzag...

13. Een dapper man uit een dapper geslacht

13. Ja, het zag er heel geheimzinnig en sinister uit, dat donkere huis aan de rand van die open plek...

'Ollabolla!' dacht Jochem Jofel, die stond te spionneren achter een boom. 'Een somber huis is dat! Zou daar de Reus uit Klein-duimpje wonen of de Wolf uit Roodkapje? Ik zou ze geen van tweeën zo graag tegenkomen... Of misschien een doodgewoon mens? Ik ben wel dapper, maar ik vind dit toch wel allemaal erg griezelig... Auto's die vanzelf rijden en deuren die vanzelf open gaan... Huizen die er ongestuurd uitzien, waar zelfs geen lichtje door een

raam schijnt...Maar kom!' sprak hij zichzelf moed in. 'Ben je een Jofel of ben je geen Jofel? Ben je de zoon van je oude vader, die ook een Jofel was, of ben je maar een doodgewoon bangerdje, net als iedereen? Nee! Je bent een Jofel! Een dapper man uit een dapper geslacht! Een held!'

Toen hij dit gezegd had, voelde hij zich een stuk veiliger. Hij liep recht op het huis af, naar de deur toe en klopte er zo hard op dat hij het bonzen van zijn eigen hart niet meer horen kon....

14. Een vrolijk gesprek

14. Nadat Jochem Jofel op de deur gebonsd had, gebeurde er eerst een hele tijd niets. Maar toen werd plotseling de deur geopend, waarna een gezicht verscheen, en Jochem beleefd zijn hoedje af nam.

'Goedenavond!' ze Jochem Jofel, 'neemt u me niet kwalijk dat ik u nog zo laat stoer, maar ik ben hier verdwaald met mijn auto en nu is mijn benzine op. Kunt u me misschien helpen, aan een paar liter?'

'Wie ben je?' vroeg het gezicht onvriendelijk en wantrouwig.

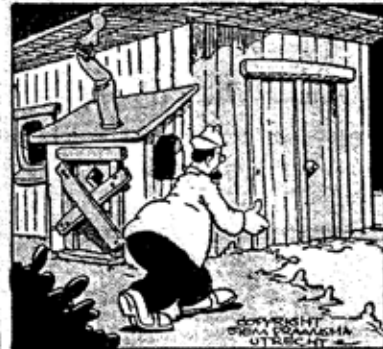
'Mijn naam is Jochem Jofel!' sprak Jochem trots.

'H'mm, ik ben Wonderwat!' antwoordde het gezicht. En

benzine heb ik niet! Wat denk je dat het hier is? Een garage soms? Dit is een gewoon huis en met nieuwigheden als auto's houden we ons hier niet op. Smeer hem, maak dat je wegkomt en scheer je weg! Mars!'

Na deze vriendschappelijke woorden verdween het hoofd en sloeg de deur met zo'n harde klap dicht, dat Jochem's oren tuiten van de slag en hij een lichtsprong maakte van schrik. 'Ollabolla!' riep hij ontsteld, 'dat was verre van aardig! Wat een heerschapp! Die mag wel eens lessen in beleefdheid gaan nemen bij me! Nee, zeg, dat was geen vrolijk gesprek!'

15. Jochem wil er meer van weten

15. Toen meneer Wonderwat de deur op zo'n on-nette manier voor Jochem Jofel's gezicht had dichtgesmeten, wilde Jochem eerst kwaad weglopen. 'Wat een manier!' mompelde hij ontstemd, 'Dat lijkt nergens op! Als die man geen benzine heeft kan-ie het toch wel op een behoorlijke manier te kennen geven! Nee, dat was een ruw heer!'

Hij stapte boos weg in de richting van de poort, waardoor hij binnen gekomen was, maar stond toen eensklaps stil. 'Maar hij heeft wel benzine!' riep hij uit. 'Ik ben hier gekomen met zijn auto! Die liep weliswaar vanzelf, maar...'

Jochem Jofel zette de pas er weer in, maar nu liep hij de andere kant op. 'Ik moet hier het mijne van hebben!' murmelde hij. 'Ik ga een kijkje nemen in die schuur! En als daar benzine staat, dan heeft die meneer Wonderwat onwaarheid gesproken en dan is hier iets bijzonders gaande! En ik zou niet een loot uit de oude stam der Jofels zijn als ik daar niet meer van zou willen weten!'

Hij merkte niet, dat hij op korte afstand gevolgd werd door een donkere figuur, die hem geen moment uit het oog verloor....

16. Jochem Jofel breekt in

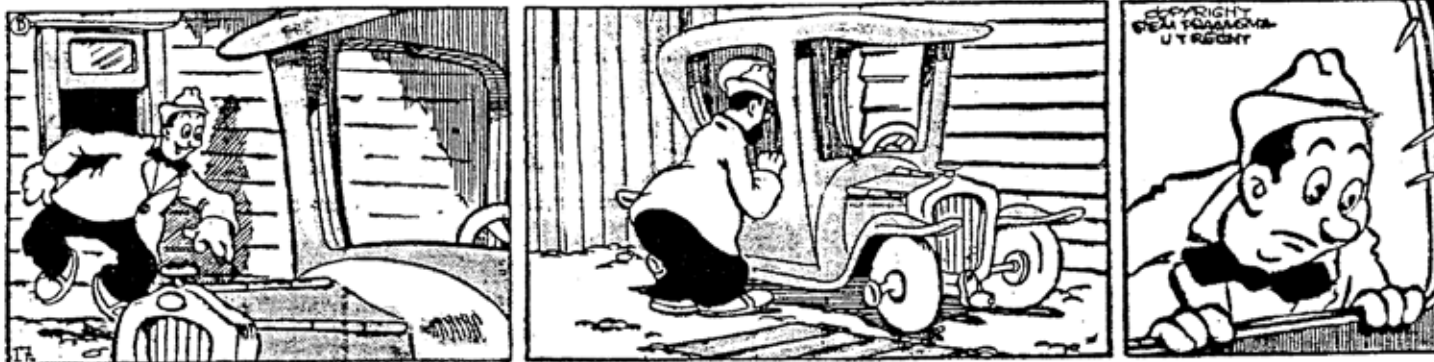

16. Jochem Jofel had dus besloten om de schuur, waarin de geheimzinnige auto verdwenen was, nader te gaan bekijken. Maar nu hij er voor stond, bleek dat niet zo makkelijk. Hij rammelde eerst aan de deur, maar die was op slot. 'Ja,' dacht hij, 'het is nu wel eenvoudig gezegd om die schuur eens van binnen te gaan bekijken, maar nu nog gedaan! Om iets van binnen te kunnen bezien, moet je er eerst in kunnen...' Hij liep verder, sloeg een hoek om, en zag een venster, dat op een kier stond. 'Ah!' dacht hij, 'een kans! Als het maar ruim genoeg is om mijn rubuste figuur door te laten...'

Dat viel mee. Jochem Jofel schoof het raam verder open, nam een sprongetje en klom op de vensterbank. Daarna werkte hij één been naar binnen. 'Dat gaat goed!' mompelde hij half luid.

'Dat gaat inderdaad goed!' siste de figuur, die Jochem nog steeds volgde, tussen zijn tanden door. Jochem Jofel zag hem niet, maar jullie wel. En als je goed kijkt, zul je zien, dat het meneer Wonderwat is. En de uitdrukking op zijn gezicht beloofde niet veel goeds voor onze onderzoeker....

17. Een luik....

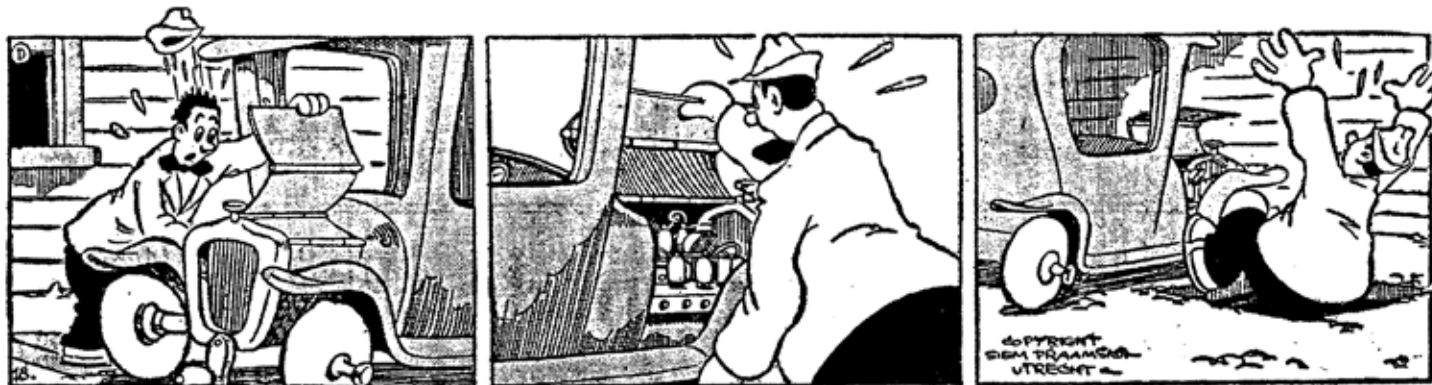
17. Jochem Jofel klom dus door het raampje naar binnen, vastbesloten te weten te komen, wat er in deze schuur gaande was. 'Ziezo!' zei hij, toen hij zich van de vensterbank liet vallen. 'En nu het onderzoek!' Hij liep op het oude autootje tõe, keek voorzichtig door het raampje naaar binnen, maar zag niets bijzonders. Het zag er uit zoals auto's er meestal uit zien: drie pedalen, twee lange

handles en een boel klokjes.

'Nee,' dacht Jochem Jofel, 'ik geloof dat ik het vreemde hier niet moet zoeken... Dat zal wel in de motor zitten. Ja, het lijkt mij het beste om de motorkap maar eens omhoog te tillen en te zien, hoe het er daar uitziet...'

Hij had geen erg in het houten luik, dat daar in de grond was aangebracht....

18. Een strikval

18. Jochem Jofel meende dus dat het het beste was, om eens een kijkje te nemen onder de motorkap en dat deed hij dan ook. Hij tilde de kap op en slaakte een kreet van verbazing. 'Ollabolla!' zei hij, 'dat is geen normale motor! Dat lijkt er niet op! Het heeft veel meer weg van een radio!' En daar had Jochem groot gelijk in. Inplaats van de gewone vette ijzeren massa, die zich gewoonlijk achter motorkappen bevindt, ontwaarde Jochem's oog hier een plat metalen voetstuk, waarop in de plaats van cylindere

soort spul allerlei radio-lampen, transformatoren, condensatoren en wie weet wat voor andere dingen te zien waren. Maar zoals ik al zei, had Jochem Jofel geen erg gehad in het luik, waar hij nu boven op stond. En juist toen hij ontdekt had, wát er nu eigenlijk voor vreemds aan de auto was, klapte het luik naar beneden open en viel Jochem er door. 'Oei-oel!' dacht hij, terwijl hij zich in de diepte voelde wegzinken. 'Een strik... een val... een strikval... Een valstrik!'

19. 'Wonderwat, aangenaam!'

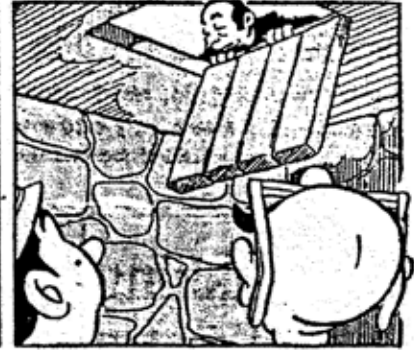

19. Ja, dat heb je ervan, als je niet uitkijkt. Als Jochem Jofel beter had opgelet, had hij het luik natuurlijk wel gezien en dan zou dit verhaal heel anders gelopen zijn. Maar hij had het niet gezien, zodat ik rustig verder vertellen kan. Hij viel dus door het gat in de vloer naar beneden. Het was gelukkig niet zo'n grote afstand, die hij te vallen had, maar net genoeg om er een pijnlijke rug aan over te houden. Hij kwam met een bons en een smak op

een harde vloer terecht en zag de eerste paar minuten niets anders dan sterren.

'Ollabolla!' sprak hij na een tijdje, toen hij weer kon denken. 'Ik ben gevangen! Als een rat in een val. Als een speld in een... nee, dat komt hier niet te pas...' En toen hoorde hij een zachte, aangename stem, die zei: 'Wonderwat, aangenaam! Wees welkom in deze nederige gevangenis!'

20. Wonderwat is niet Wonderwat

20. 'Wonderwat, aangenaam!' had een vreemde stem gezegd en Jochem Jofel was meteen opgesprongen. Maar in plaats van de ruwe man, aan wie hij enkele ogenblikken geleden om benzine had gevraagd, stond er nu een heel ander mannetje, met een bril op, en een zwarte, gekrulde snor.

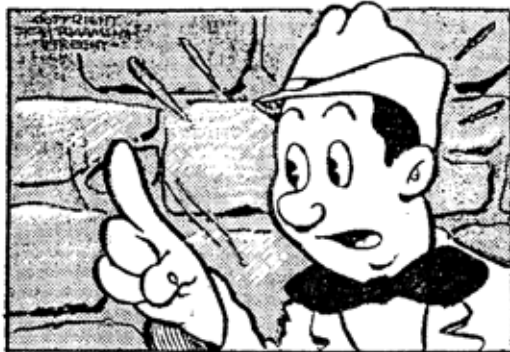
'Wonderwat?!' riep Jochem Jofel met een kwaad gezicht. 'Wonderwat? Dan bent u zeker een broer van die onbeleefde meneer, die me zoëven aan de deur van dat huis afsnauwde en de deur voor mijn neus dicht smeeft?'

'Broer?' vroeg meneer Wonderwat verbolgen, 'wat broer? Ik heb geen broer en die meneer die u heeft gezien is mijn

bediende Strooistroop! Een gemene bediende, meneer! Iemand, die zijn plaats niet kent! Hij heeft mij, zijn werkgever, in deze cel opgesloten en geeft zich nu nog voor mij uit ook!'

'Inderdaad, Wonderwatje!' klonk de onbehouwen stem van Strooistroop van boven af. Zijn hoofd verscheen door het luik, dat nog steeds open stond. 'En zo blijft het! Ik ben van nu af aan meneer Wonderwat en jullie blijven in deze cel, tot jullie door de ratten opgegeten zijn! Ha, ha, ha!' lachte hij gemeen en trok het luik dicht.

21. Een wereldschokkende vinding

21. Toen Strooistroop het luik had dichtgeklapt en dus uit het gezicht verdwenen was, begon meneer Wonderwat, de echte, te vertellen. Hij ging op zijn gemak tegen de muur geleund zitten en stak van wal. 'Ja, het is een vreemde geschiedenis,' zei hij. 'U moet weten dat ik uitvinder ben en dat ik een uitvinding gedaan heb waar de wereld van zal opkijken! Ik heb namelijk een straal ontworpen waarmee ik alle voertuigen kan laten stoppen, en andere, speciaal daartoe gemaakte voertuigen zelfs kan besturen! U zult begrijpen dat dat een wereldschokkende vinding is. Nu heeft mijn bediende Strooistroop, die er alles van af

wist, mij op een dag gavangen genomen en in deze kerker geworpen. Hij wil natuurlijk deze uitvinding stelen en verkopen en het geld zelf houden.'

'O,' zei Jochem Jofel. 'Nu, ik ben een van uw slachtoffers. 'Mijn auto stond plotseling stil en later ging hij ineens weer rijden, zomaar tegen een boom aan. Maar die bediende van u moet gestraft worden. Dat laat een Jofel er maar niet zo bij zitten.'

Hij stond op, haalde een zaklantaarn uit z'n broekzak en begon de muur van de cel steen voor steen nauwkeurig te onderzoeken.

22. Een losse steen

22. 'Aha!' riep Jochem Jofel, toen hij een kwartier gezocht had. 'Een losse steen! Dat was wat ik zocht, meneer Wonderwat. Die steen halen we eruit en dan graven we ons gewoon naar buiten. Haha! We zullen die Strooistroop eens laten opkijken!'

'Maar....' antwoordde de angstig toekijkende meneer Wonderwat, 'we kunnen toch niet zomaar stenen uit de muur gaan halen? Dat mag toch niet? Waar zou het naar toe gaan als iedereen maar stenen uit muren haalde, als hij er zin in had!'

'Dit is 'n bijzondere gelegenheid,' zei Jochem Jofel. 'We moeten hier uit! Of wilde u liever wachten tot de ratten u opgegeten hadden?'

'H'm,' antwoordde meneer Wonderwat, die het er maar half mee eens was, 'op uw verantwoording, meneer Jofel!'

Jochem was al begonnen met wrikken aan de steen en na enkele ogenblikken was het al zover, dat hij hem heen en weer kon schuiven. 'En nu trekken!' zei hij. Hij werkte zijn vingers achter de steen en rukte eraan, zo hard hij kon.

23. En nu maken dat we weg komen!

23. En inderdaad: toen Jochem Jofel een tijdje aan de steen, die al half los zat, had staan rukken, schoot deze eensklaps helemaal uit de muur. Het ging zo plotseling, dat Jochem zijn evenwicht niet kon bewaren en achterover op zijn rug viel.

'Och, och,' zuchtte meneer Wonderwat, 'daar gaat mijn goeie, stevige kelder! Het spijt mij, meneer Jofel, maar ik kan het maar niet eens zijn met uw vernielzuchtige praktijken. En wat gaat u nu doen?'

Voorlopig kon Jochem Jofel nog niet veel anders doen dan de sterren bekijken, die door de val veroorzaakt waren, maar toen de laatste ster verdwenen was stond hij met een pijnlijk gezicht op en liep op meneer Wonderwat toe, die met een vragende uitdrukking op zijn gezicht bij de ontstane opening stond te wachten.

'Nu gaan we maken dat we weg komen!' antwoordde Jochem Jofel zo opgewekt mogelijk. 'En dan gaan we die bediende van u eens even op zijn nummer zetten!'

24. Vrij!

24. Nu, toen er één steen uit de muur was konden Jochem Jofel en meneer Wonderwat er na een beetje moeite nog wel een paar uit krijgen. 'En nu maar graven!' riep Jochem, en hij begon met beide handen het zand, dat zich achter de stenen muur bevond, weg te halen. Hij groef eerst een tijdje rechtuit, en toen hij dacht dat hij ver genoeg was, maakte hij een bocht naar boven. Dat was maar niet zo'n gemakkelijk werkje, dat zul je begrijpen. Het duurde wel een paar uur eer Jochem Jofel zo ver was, dat hij het laatste beetje zand kon weg halen en zijn hoofd

boven de grond uitsteken. 'Nu, meneer Wonderwat!' riep hij zachtjes, 'kom op! We zijn weer vrij!' Hij kroop op handen en voeten uit het gat en wachtte op de uitvinder, die even later ook tevoorschijn kwam.

'Tjonge-jonge,' zei deze, 'wat ben ik blij dat ik....'

'Ssssst!' zei Jochem Jofel, terwijl hij zijn vinger op zijn mond legde, 'wees een beetje stil! Je weet nooit waar die Strooistroop zit! Misschien is hij wel vlak hier bij! Kom cruijt meneer, en doe alles zo zachtjes mogelijk!

25. Jochem Jofel struikelt

25. 'Kijk!' zei Jochem Jofel, toen hij samen met meneer Wonderwat door het donkere bos liep. 'Die Strooistroop is een gemene vent! Daar moeten we erg mee oppassen! We moeten hem bij verrassing overvallen en hem samen onschadelijk maken!'

'Niks daarvan!' riep meneer Wonderwat. 'Dat zal ik alleen wel doen! Het is mijn bediende en hij heeft mij het eerst in die kelder gesmeten! Ik zal hem leren!' Voordat Jochem Jofel er iets aan kon doen zette meneer Wonderwat

plotseling de sokken erin en holde recht op zijn huis af, dat in de verte tussen de bomen schemerde.

'Maar wacht nu eens even!' riep Jochem, 'dat gaat niet goed! We moeten samenwerken! Dat kunt u niet alleen! We moeten....'

Maar toen bleef Jochem Jofel's schoen achter een boven de grond uit-stekende wortel haken, waardoor hij languit op het bospad kwam te vallen....

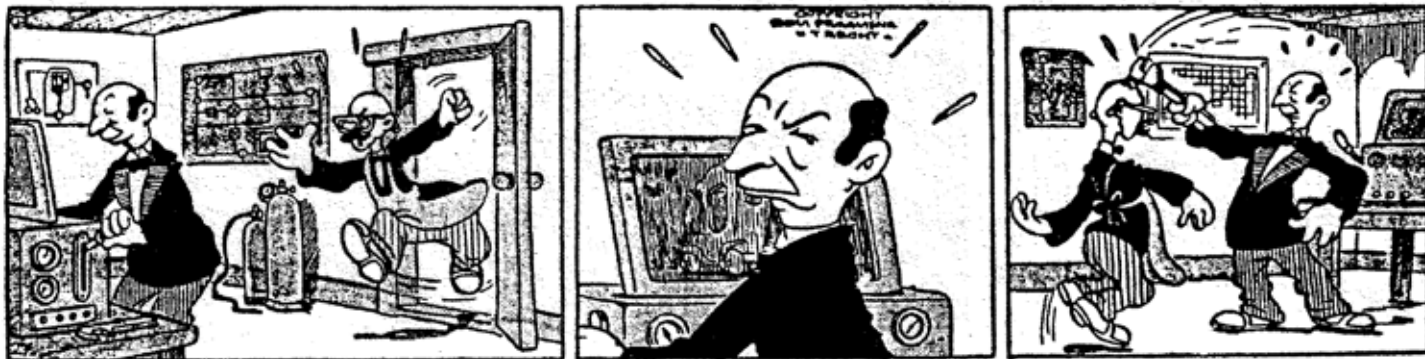
26. Strooistroop krijgt geen salaris

26. Jochem Jofel was dus gestruikeld en achtergebleven, maar meneer Wonderwat had daar niets van gemerkt. 'Ik zal hem leren!' riep hij woedend, onder het hollen. 'De gemene knecht! De dief! Mijn uitvinding stelen, waar ik jaren en jaren op heb geploeterd. Zo zijn bediendes nou. Een behoorlijke kop koffie kunnen ze niet eens zetten, maar even gauw een uitvinding stelen, dat kunnen ze! Maar hij is met mij nog niet klaar!' Binnen zijn huis ge-

komen, rende hij door de gang naar zijn laboratorium, dat achter in het gebouw lag. 'Ik zal hem!' schreeuwde hij. 'Waar zit je, Strooistroop? Waar ben je? Laat je eens zien als je durft! Ik zal je een schrobbering geven, die je heugen zal! En ontslagen ben je ook, dat vergat ik nog haast te vertellen. En salaris krijg je ook niet van de maand. Kom op, lafaard, laat je gezicht zien, dan kan ik er op slaan!'

27. Tok!

27. Ja, waar was Strooistroop eigenlijk? Nu, hij stond in het laboratorium van meneer Wonderwat. Hij was bezig met een toestel dat voor hem op een tafel stond. Hij duwde een handle omhoog en juist toen hij daarmee klaar was stormde meneer Wonderwat binnen.

'Zo, dus je bent hier!' brulde deze, buiten zichzelf van woede. 'Prachtig, dan ben je op heterdaad betrapt. Weet je soms niet dat dat toestel van mij is en niet van jou? Je bent ontslagen! Je krijgt een schrobbering en een pak slaag

en geen salaris! Afgelopen!

Maar Strooistroop was niet het minst onder de indruk van de boze taal van meneer Wonderwat. Hij raapte een grote, zware moersleutel van de tafel op en sloeg daarmee meneer Wonderwat zo hard op het hoofd, dat het "Tok" zei, waarna onmiddellijk een grote buil op dit hoofd verscheen. Meneer Wonderwat kon hier heel niet tegen.. Hij snakte eerst naar adem, loosde toen een diepe zucht, en zakte als een zak zout in elkaar....

28. Een sinister plan...

28. Toen Strooistroop meneer Wonderwat met de moersleutel op het hoofd had geslagen en meneer Wonderwat buiten westen geraakt was, pakte de bediende zijn meester bij de kraag en sleepte hem oneerbiedig over de drempel. Hij sjuowde hem door alle gangen naar buiten, het bos in, en mompelde daarbij allerlei gemompel. 'Nu is het genoeg!' zei hij tussen zijn tanden door. Zijn laatste uur heeft geslagen... Ik heb een mooi plannetje met hem! Ja, een bar mooi plannetje!' Hij vertrok zijn gezicht in een gemene grijns, toen hij op een der bospaadjes de vanzelfrijdende

auto zag staan, die hij voor dit doel uit de schuur had laten rijden. 'Haha, wat zullen we lachen!' riep hij zachtjes. 'Een roemloos einde van een sukkel!'

Hij tilde meneer Wonderwat met gemak op, gaf hem een duwtje en smet hem achterover in het krakende autootje. 'Dat is dat!' zei hij vergenoegd. 'Een bovenst-best mooi plannetje, al zeg ik het zelf!'

Maar aan de uitdrukking op zijn gezicht te zien leek het meer op een heel lelijk plannetje....

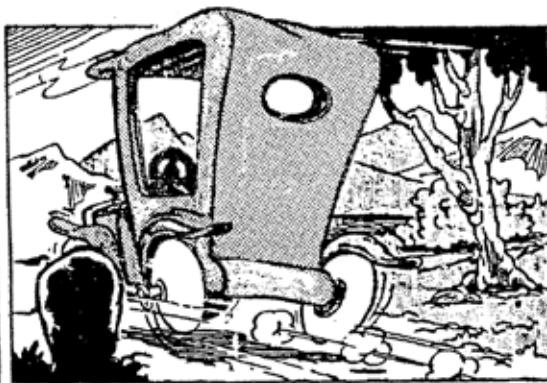
29. Het autootje gaat rijden

29. Ja, de bediende Strooi stroop had niet veel goeds in de zin, dat zullen jullie al wel gemerkt hebben. Toen hij zijn baas bewusteloos in de auto had gelegd, keerde hij uiterst tevreden naar het huis terug en liep direct weer naar de werkplaats, waar het vreemde toestel stond. Boven op dat toestel bevond zich een soort scherm, waarop op dit moment vaag de afbeelding te zien was van de auto, net als

een film, als je begrijpt wat ik bedoel. 'Nu,' zei Strooi stroop, 'het spel gaat beginnen!' Hij duwde een handle naar beneden, drukte op een knopje en op het scherm begon het autootje te rijden. Maar in werkelijkheid ook! Het wagentje, dat in het bos stond, zette zich langzaam in beweging en reed het bos uit, terwijl de benen van meneer Wonderwat dwaas uit een raampje bungelden....

30. In de bergen...

30. Het krakende en piepende autootje vloóg na enkele ogenblikken over de weg. Jullie weten, dat Strooistroop het kon besturen zonder dat hij er zelf in zat. Het karretje ging steeds sneller rijden en kwam na enige tijd in een heuvelachtige streek. In de verte lagen de bergen, en daar koerste de wagen op af. Het reed zo hard; dat na een half uur de bergen al bereikt waren en het zoevend een rotspad

begon te beklimmen. Nu, dat was gevaarlijk, dat begrijp je. Dat soort paden is erg smal en het valt niet mee om er niet af te vallen. En als je van zo'n rots afvalt, kun je er maar weinig van navertellen, dat belooft ik je!

De benen van meneer Wonderwat bungelden nog steeds uit het portierraampje en meneer Wonderwat was nog steeds bewusteloos...

31. Wat is er gebeurd?

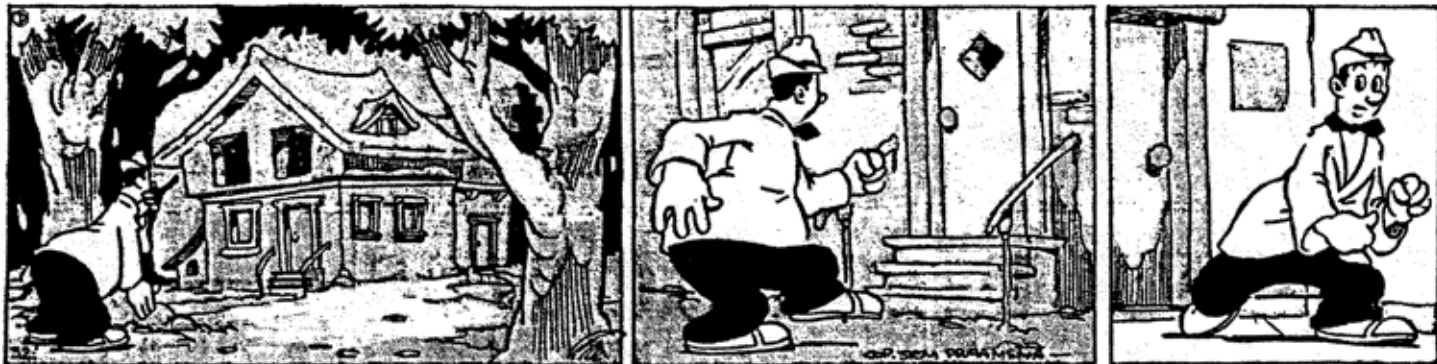
31. Nu wordt het tijd om eens te gaan zien hoe het intussen met Jochem Jofel gesteld was. Jullie weten misschien nog wel dat hij op een gegeven ogenblik over een uit-stekende boomwortel struikelde. Welnu, na het struikelen was hij met zijn kin op de grond terecht gekomen en een hele tijd blijven liggen, gewoon, omdat hij niet meer kon opstaan. Maar op dit moment richt onze vriend juist weer het hoofd een weinig op, zodat er verder geen reden tot ongerustheid is.

'Hé?' dacht Jochem, toen hij weer bijkwam, 'wat is dat nu? Ik ben toch niet midden onder een avontuur in slaap

gefallen? Dat zou wat moois zijn... Dat hoort een Jofel toch niet te gebeuren!'

Hij ging rechtop zitten en keek een beetje dwaas in het rond. Maar toen begon het in hem te dagen. 'Ach ja!' riep hij plotseling uit, 'ik ben gevallen toen ik achter meneer Wonderwat aanholde... Wat ging die ook weer doen...?' Hij dacht nog even diep na en daarna was hij er. 'Ollabolla!' riep hij verschrikt, 'meneer Wonderwat is met zijn stomme hoofd alleen naar die Strooistroop gegaan! Wie weet wat er met hem gebeurd is!'

32. Op zoek naar Strooistroop

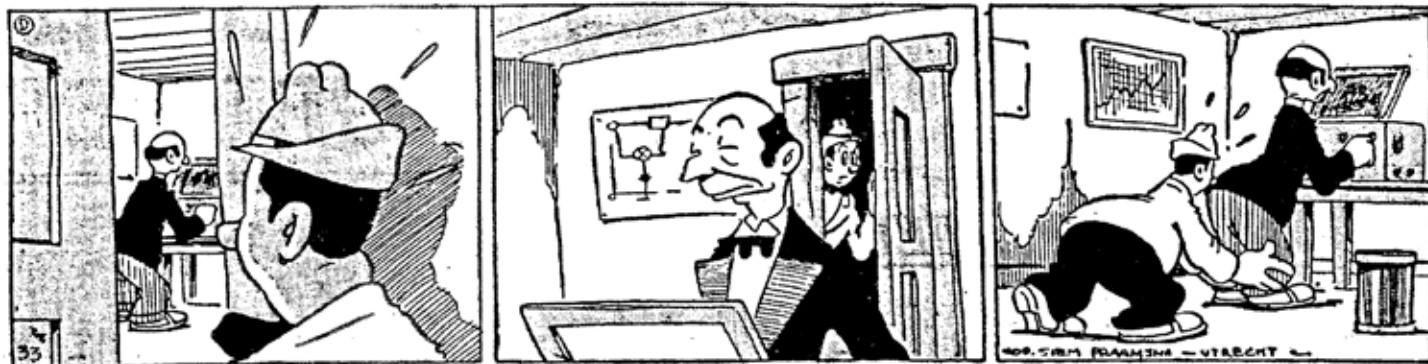

32. En zo stond Jochem Jofel voor de tweede maal die avond achter een boom verscholen naar hetzelfde huis te kijken en, hoewel het nog steeds hetzelfde huis was, leek het hem nu opeens nog veel griezeliger dan eerst.

'Kijk!' zei hij zachtjes tegen zichzelf, 'er brandt ergens licht. Daar zal Strooistroop zich wel ophouden, vermoed ik. Kom op, Jochem, manmoedig erheen! Toon dat je een loot bent uit een sterk geslacht! Wees niet bang... je voorvaderen zouden ook niet bang geweest zijn in jouw plaats.'

Kom, jô!' zei hij nog een keer, want het bleek, dat hij helemaal geen aanstalten maakte om zijn woorden kracht bij te zetten met daden. Maar toen overwon hij zichzelf en sloop met bedachtzame passen op een zijdeur toe. De deur bleek niet gesloten te zijn, hetgeen goed uitkwam. Hij opende en sloot de deur onhoorbaar en stond in een gang. 'En nu op zoek naar Strooistroop!' riep hij binnensmonds. 'We zullen eens zien, wat dat heer nu weer voor boze dingen gedaan heeft....'

33. Een stalen prullemand

33. Jochem Jofel sloop geruisloos door de gang en zag, dat er ergens een deur op een kier stond, waar een streep licht doorheen kwam. 'Dat zal hem zijn!' mompelde hij en beende er, zacht als een muisje, heen.

Inderdaad stond daar, onbekend met wat hem boven het hoofd hing, Strooiroop. Hij was -nog steeds druk bezig met zijn, of liever, meneer Wonderwat's toestel en was zo ingespannen bezig, dat hij niet merkte dat Jochem Jofel de deur nog wat verder open duwde en hem een paar minuten

gadesloeg. 'Ja,' dacht onze vriend Jochem, 'mmaar wat nu? Wat is nu de beste aanpak? Zal ik hem plotseling neerslaan, of zal ik hem eerst laten omdraaien en hem de kans geven, zich te verdedigen....' Maar toen kreeg Jochem de stalen prullemand, die naast de tafel op de grond stond, in het oog. Een plan kwam bij hem op. En hij moest heel zachtjes in zichzelf grinniken toen hij zonder ook maar één geluidje te maken naar deze prullemand toe sloop...

34. Jochem Jofel heeft leedvermaak

34. Jochem Jofel pakte, net zo zachtjes als hij alles die avond deed, de prullemand van de grond en hief hem met een zwaai boven zijn hoofd. Strooistroop, die nog steeds aan de handletjes en knopjes stond te trekken en duwen, had niets in de gaten en werkte rustig door.

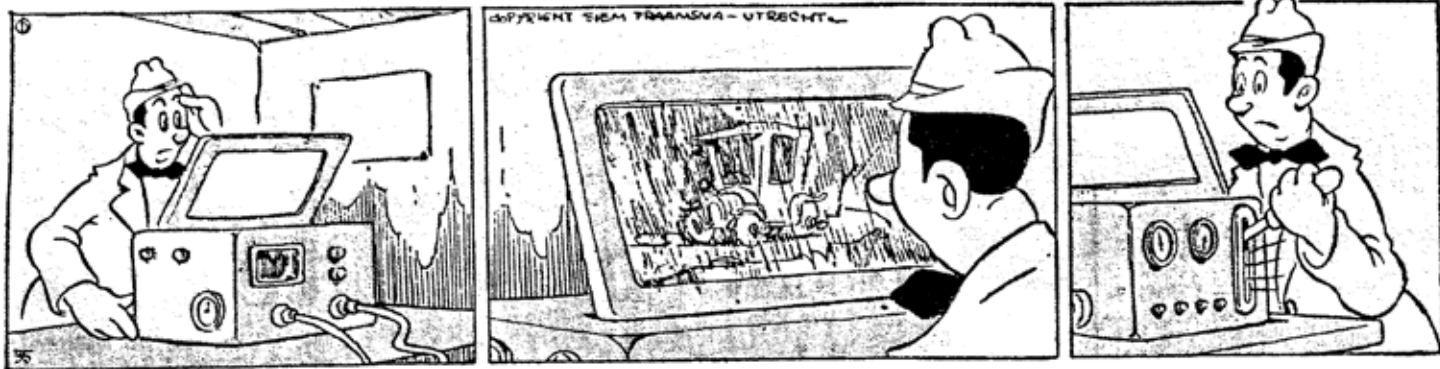
'Daar!' riep Jochem Jofel ineens. Hij liet de prullemand de andere kant op zwaaien en duwde hem toen met een vaartje over het nietsvermoedende hoofd van de oneerlijke bediende. Het ging nogal moeilijk, want het Strooistroop

hoofd was flink groot en de prullemand nogal smal. De dienstknecht uitte dan ook een enorme gil, die echter direct in de mand gesmoord werd.

'M'n oren!' riep hij, alsof hij door een toeter stond te roepen. 'Au! Doe dat ding van mijn hoofd af! Au! Au! Au!'

Maar Jochem was helemaal niet van plan om de prullemand weer te verwijderen. Hij was veel te blij dat zijn plan goed geslaagd was en keek grinnikend toe.

35. Dit avontuur is uit.

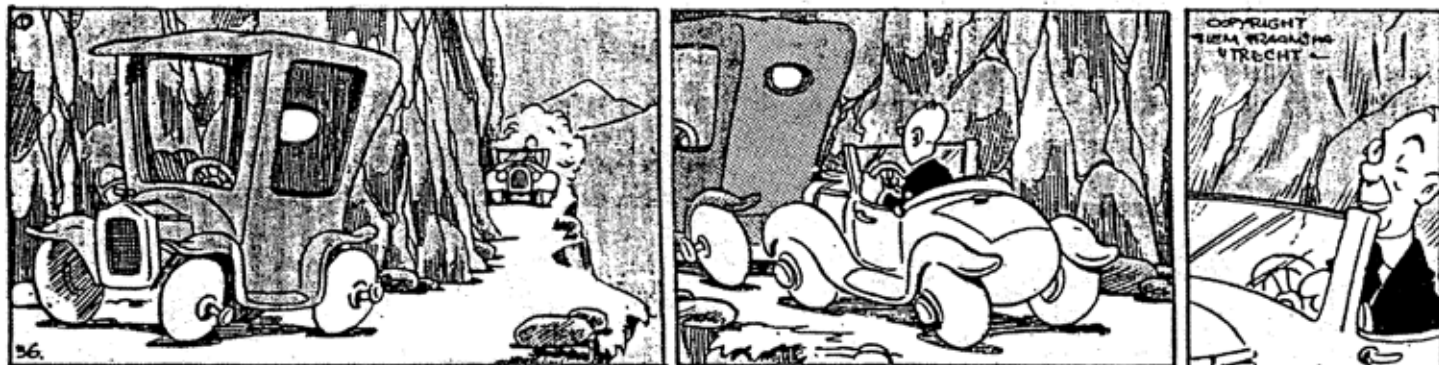

35 Maar het werd nu tijd voor Jochem Jofel om handelend op te treden. Hij liep op het toestel toe en lette niet meer op Strooistroop, die nog alsmear aan de prullemand op zijn hoofd liep te rukken en allerlei gesmoorde lelijke dingen liep te schreeuwen.

'Ja, wat moet ik hiermee aan?' dacht Jochem, terwijl hij naar het scherm keek, waarop het autootje rustig verder reed over het gevaarlijke rotspad. 'Ik vermoed, dat dit

het toestel is waarmee de wagen in beweging wordt gezet. Maar dan moet ik hem er ook mee tot stilstand kunnen brengen... Eens kijken... hier zit een handgreep... Als ik die nu eens de andere kant op haalde...' Hij gaf een ruk aan de handle en zag, dat het autootje inderdaad vaart minderde en tenslotte stil stond. 'Ziezo!' zei Jochem Jofel, 'dit avontuur is uit!'

36. Een deftig uitziende meneer

36. Het leek er inderdaad een beetje op, dat dit avontuur hiermee afgelopen zou zijn. Maar als we aandachtig op het eerste plaatje kijken, zien we, dat er nog meer dingen staan te gebeuren. En ik kan wel vast verklappen, dat het avontuur hier eigenlijk pas begint...

Toen het vanzelfrijdende wagentje to stilstand gekomen was, was er eerst een hele tijd geen geluid te horen in dit gedeelte van de bergen. De benen van meneer Wonderwat bungelden nog steeds uit het portierraampje en schenen

zo nu en dan even te bewegen. In de verte naderde een klein sportief uitziend autootje. Er zat een deftige meneer in met een oogglas in het rechteroog en een eigenwijze trek op het keurige gezicht. Hij deed zijn auto stoppen, omdat de zelfrijdende auto hem de weg versperde, zette zijn motor af en leunde gemakkelijk achterover in de kussens, terwijl hij de voor hem staande automobiel met een belangstellende blik door zijn oogglas bekeek....

37. Het is hem!

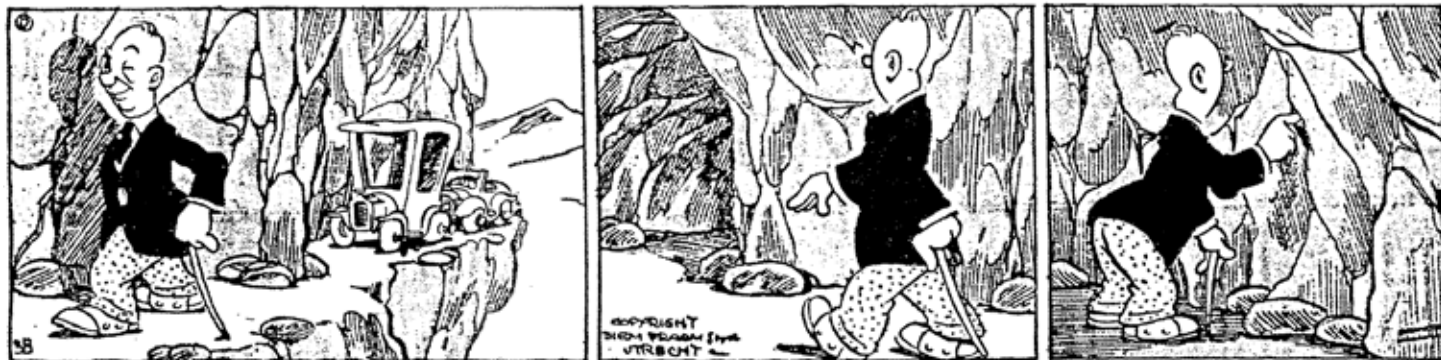
37. De deftig uitziende meneer stapte uit zijn wagen, pakte zijn oogglas tussen duim en pink en zei, akelig eigenwijs grijnzend: 'Het is hem!'

Toen hij deze verstandige woorden geuit had, was hij er een tijdlang stil van. Hij kneep zijn niet-beglaasde oog nu helemaal dicht, keek nog eens, en nog eens, en stootte toen een tevreden, maar toch deftig lachje uit. 'Ja, hoor!' zei hij, 'geen twijfel mogelijk! Dezelfde bouw, dezelfde wielen, dezelfde banden als die, welke mijn spion mij heeft beschreven. Het is werkelijk frappant, dat ik hem op

de openbare weg moet tegenkomen! Ja, werkelijk zeer frappant! Maar ik dien mij eerst nog even te overtuigen of de motor er ook zo uit ziet als mijn spion hem mij beschreven heeft. Pas dan heb ik zekerheid!

Hij liep op de zelfrijdende auto toe, tilde de motorkap op en zag hetzelfde, dat jullie al een keer gezien hebben. 'Frappant!' zei de deftige meneer en hij kneep allebei zijn ogen van plezier dicht.

38. Een verborgen drukknop

38. Toen de deftig uitzienende heer zich ervan overtuigd had dat dit inderdaad de auto was die hij bedoelde, trok hij zijn gezicht in een zo mogelijk nog tevredener en eigenwijzer plooi, maar hield niet op, deftig te zijn.

'Het is voor elkaar!' zei hij. 'Prachtig voor elkaar! Dit is het frappantste dat ik in jaren heb meegemaakt... En ik heb toch al heel wat frappants beleefd....' Hij haalde een

kort, parmantig, maar deftig stokje uit zijn wagen en ging op pad. Hij liet de beide wagens staan waar ze stonden en wandelde verder het rotspad op, tot hij aan een grotachtige opening in de rotswand kwam, waar hij binnenging. Hier aangekomen drukte hij op een verborgen drukknop en wachtte beleefd af wat er gebeuren zou...

39. Minister Weetbeter is in zijn schik

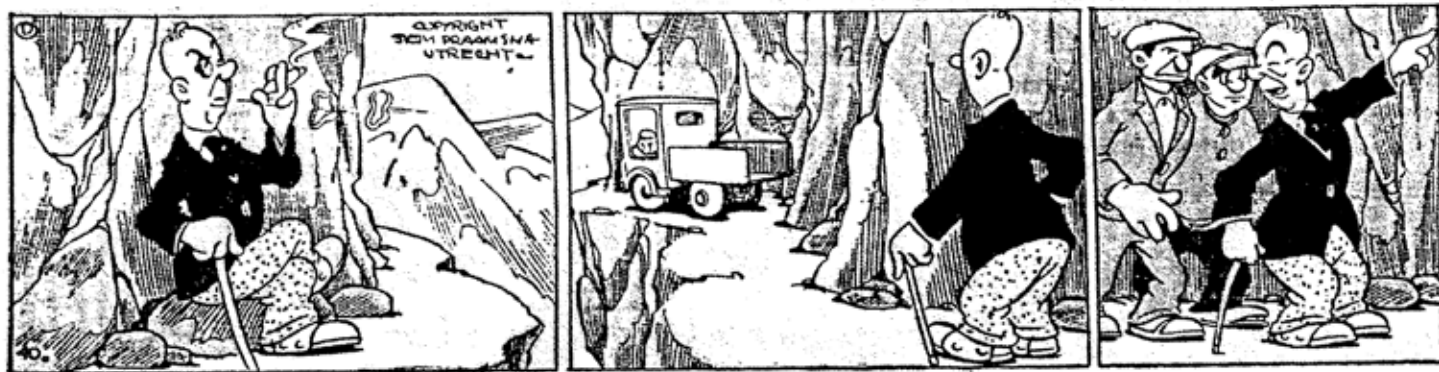
39. De deftig uitziende meneer had dus op een verborgen knop in de rotswand gedrukt. Er klonk nu een zacht geknars, een vierkant stukje rots draaide weg en er werd een telefoontoestel zichtbaar, dat daar achter verstopt bleek te zijn.

'Dit is het geheim van het suksès!' sprak de meneer. 'Overal je verbindingen, overal je relaties! Als iedereen dat toepaste zouden er heel wat minder mensen mislukken in het leven...' Hij draaide een nummer en wachtte even tot de oproep beantwoord werd. 'Eh... hallo!' zei hij toen. 'Met

Weetbeter, minister Weetbeter om duidelijker te zijn. Ik moet direct een flinke vrachtwagen hebben op SX 4. Ja, dat is dat rotspad in het Blauwsteengebergte, juist. Zorg je er voor? Binnen het kwartier. Goed. Ja. Afgesproken.'

Minister Weetbeter hing de hoorn weer op de haak, deed het stuk rotswand weer zorgvuldig toe en liep de grot weer uit, terwijl hij het prachtige lied floot uit de opera "Hey Baba Rebob". Ja, men kon zien, dat Minister Weetbeter in zijn schik was...

40. Weetbeter blaast deftige kringen

40. Ja, Minister Weetbeter had het best met zichzelf geschoten, dat was duidelijk te zien. Hij liep terug naar de auto's, ging op een stuk rots zitten en haalde een kleine, maar peperdure sigaar tevoorschijn. Hij stak er de brand in en kortte de tijd met het blazen van veel mooie en vooral deftige kringen van de dure rook. Het duurde echter niet lang of een verwijderd gebrom kondigde aan dat de bestelde vrachtwagen op komst was.

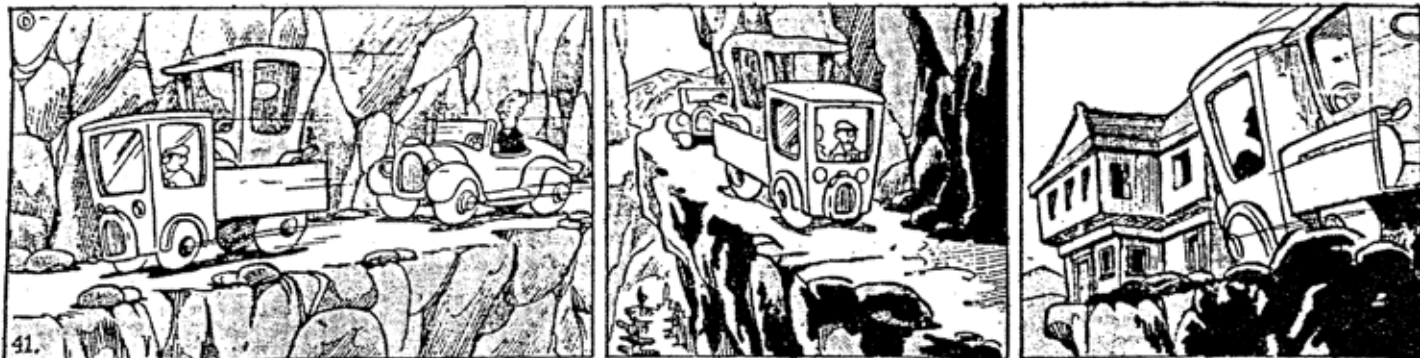
'Het is goed, gehoorzame volgelingen te hebben,' sprak Minister Weetbeter tevreden. 'Het is frappant te zien hoe

weinig mensen je durven weerstreven, als je hersens hebt. Ja, ja, men heeft een goede keus gedaan met mij minister te maken!' De vrachtwagen was inmiddels naderbij gekomen, en twee potige werklieden stapten uit.

'Ahum,' zei minister Weetbeter, 'beste werkers van hand. Ziet gij daar die oude Ford? Hijs die op Uw vervoermiddel en breng hem naar de plaats, die ik u wijzen zal. Marsch!'

Je ziet, dat minister Weetbeter soms nog in de Oude Spelling spreekt.

41. Hier is het!

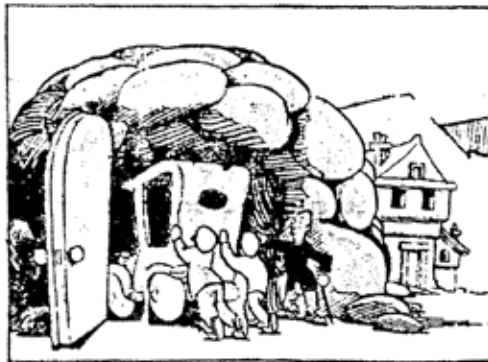

41. Nu, het duurde niet lang of de auto van meneer Wonderwat was op de vrachtwagen geladen. Minister Weetbeter vertelde de beide werklieden hoe ze moesten rijden, stapte zelf ook weer in en liet de vrachtwagen voor zich uit rijden. Het was nog een lange weg die ze hadden af te leggen. Het ging steeds hoger de bergen in, langs smalle en soms wat bredere paden, langs diepe afgronden en over hoogvlakten, die menigmaal tot in de wolken reik-

ten. Maar na een half uur rijden kwam een groot, wit huis in zicht. Het stond boven op een van de hoogste bergen en dit bleek het doel van de reis te zijn.

'Hier is het, beste mannen!' kondigde minister Weetbeter vrolijk aan. Gij kunt thans uw gaspedaal loslaten, terugschakelen en remmen. En vergeet niet, uw versnellingshandle vrij te zetten, dat bespaart u onaangenaamheden voor straks!'

42. Mijn goudmijn!

42. Bij het grote, witte huis aangekomen, begonnen de werklieden nu de auto van meneer Wonderwat af te laden, terwijl minister Weetbeter hielp door steeds aanwijzingen te geven en zo nu en dan in de weg te lopen.

'Hierheen, werkers!' riep hij. 'Flink duwen! Het spijt me, dat ik mijn beste pak aan heb, anders zou ik beslist helpen.' Weetbeter liep nu op een soort bunker toe, die in de buurt van het huis stond. Deze bunker was helemaal van grote rotsblokken gemaakt en er zat een stevige stalen deur in, die de minister met een grote sleutel opende.

'Duwt hem hier binnen, goede mensen,' zei hij. 'Gij hebt goed uw best gedaan. Ik zal u belonen! Hier hebt gij ieder

vijf cent fooi. Het is niet veel, maar dat heeft het voordeel, dat gijlieden u niet het hoofd hoeft te breken over de verdeling van een misschien on-even bedrag.. Hoofdwerk voor de hoofdwerkers en handwerk voor de handwerkers. Ieder bij zijn leest!'

De beide mannen vertrokken en bedankten de minister uitbundig voor zijn wijze inzicht.

'Haha!' lachte minister Weetbeter tevreden, terwijl hij het autootje vriendelijk op een spatbord klopte. 'Mijn goudmijn! Duizenden guldens zullen mij in de schoot stromen zonder de minste moeite. Duizenden? Miljoenen!'

43. Strooistroop is ontsnapt!

43. Nu gaan we maar weer eens terug naar Jochem Jofel, aan wie dit verhaal tenslotte gewijd is. Jullie zullen nog wel niet vergeten hebben dat Jochem het toestel uitgeschakeld had, nadat hij de stalen prullemand over het hoofd van de gemene bediende Strooistroop had geduwd. Nu was Strooistroop lang niet dom, en toen hij bemerkte dat hij de mand niet zo gemakkelijk van zijn hoofd kon verwijderen, was hij hij stilletjes de deur uitgeslopen.

'Ollabolla, wat een aardige uitvinding,' vond Jochem, die nog steeds naar het scherm stond te kijken waarop het autootje stond afgebeeld. 'Die Wonderwat toch! Dat is een groot man! Een beetje onno...' Hij draaide zich plotseling om en merkte dat hij Strooistroop zo maar had laten ontsnappen. 'Ollabolla!' riep hij. 'Strooistroop! Hij is weg!' Hij liet het toestel in de steek en holde zo hard hij kon de deur uit.

44. Nergens meer te vinden

44. Jochem Jofel holde dus de deur uit, de gang door en het bos in, in de hoop dat hij de voortvluchtige bediende nog achterhalen kon. Maar die hoop bleek ijdel. Jochem zocht de hele omtrek af, keek achter bomen en struiken, onderzocht de grond op eventuele sporen, maar vond nergens een aanwijzing waar Strooistroop zich mocht ophouden. 'Ollabolla!' riep Jochem zachtjes. 'Die is gevlogen! Dat is dom van me. Ik had beter op hem moe-

ten letten. Wie weet wat hij nog allemaal in de zin heeft! Wat moet ik nu doen?'

Ja, dat was niet zo gemakkelijk te zeggen, vinden jullie ook niet? Strooistroop was een gemene man en het is inderdaad niet onwaarschijnlijk dat hij nog allerlei kwaads in de zin heeft, voodat dit verhaal tot een goed einde is gebracht....

45. Jochem Jofel is verslagen

45. Nee, hoe Jochem Jofel ook zocht, en zocht, Strooistroop was nergens meer te bekennen. Je begrijpt dat dit niet prettig was voor Jochem Jofel. 'Olla'tje-bolla'tje!' zuchtte hij ontmoedigd, terwijl hij de weg naar het huis van meneer Wonderwat weer insloeg. 'Dat is een stomme streek van me! Die Strooistroop is juist de man, die niet op vrije voeten had moeten zijn. Die heeft al deze moeilijkheden in

de wereld gebracht! Wat moet ik daar nu mee aan?'

Maar hij had nog niet eens de mogelijke gevolgen kunnen overzien, die het ontsnappen van Strooistroop met zich zouden kunnen voeren. Toen hij bij de deur van het laboratorium kwam en naar binnen keek, zag hij wat er gebeurd was en zakte versuft in elkaar. Het toestel, waarmee de auto bestuurd moest worden, was verdwenen....

46. Wonderwat gaat weer terug

46. We hebben al een hele tijd niets van meneer Wonderwat vernomen en het wordt tijd dat ik jullie eens ga inlichten over hoe het met onze uitvinder gegaan is. Jullie weten nog wel, dat Strooistroop hem met een moersleutel buiten westen had geslagen en daarna in de auto gesmeten met het doel, hem te laten verongelukken. Maar Jochem Jofel was daar tussengekomen, had de auto stil gezet, waarna minister Weetbeter op het toneel was verschenen. Toen deze ging opbellen, kwam meneer Won-

derwat bij zijn positieven, krom uit de wagen en keek de minister na.

'Die heeft vast niets goeds in de zin,' dacht hij. Hij wist natuurlijk niet dat het een minister was, anders had hij niet zo oneerbiedig durven denken. 'Die heeft het vast en zeker op mijn uitvinding gemunt!' Hij nam een kloek besluit, draaide zich om en holde terug, in de richting vanwaar hij gekomen was.

47. Wat nu?

47. Meneer Wonderwat bleef hollen totdat hij zijn huis had bereikt. Hij rende naar binnen, zag licht branden in zijn laboratorium en stooft er binnen. Jochem Jofel zat verdiept in zijn droevige gedachten aan de tafel, waar het toestel op gestaan had en zuchtte ontmoedigd.

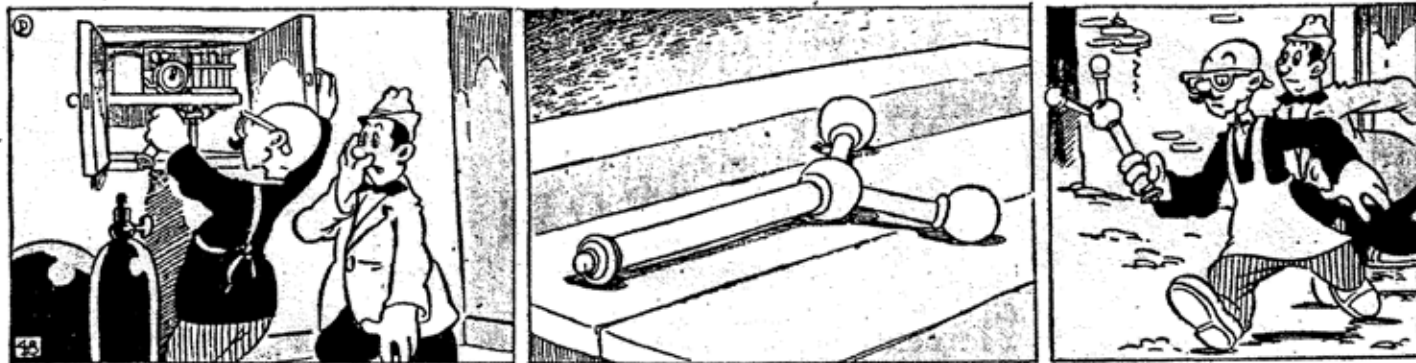
'Hallo!' riep meneer Wonderwat, hijgend van het harde lopen. 'Ik heb slecht nieuws, Jochem Jofel!! De auto, mijn kostelijke uitvinding, mijn levenswerk, mijn hartebloed!

Gestolen! Vreselijk! Maar gelukkig dat we het toestel nog hebben, want dan kunnen we hem tenminste terughalen van die schurken!

'Ja,' zei Jochem Jofel, zijn armen vertwijfeld opeheffend, 'Dat is het hem juist! We hebben het toestel niet meer! Dat is ook gestolen! Nu hebben we geen auto en geen toestel, niets!

'Tjonge-tjonge!' schrok meneer Wonderwat. 'Wat nu?'

48. Een vreemd instrument

48. 'Wacht!' riep meneer Wonderwat, nadat hij enkele ogenblikken had nagedacht. 'Ik heb een idee! Ik geloof, dat de Radar-Wichelroede ons hierbij helpen kan!'

'Wat voor een ding?' vroeg Jochem verbaasd.

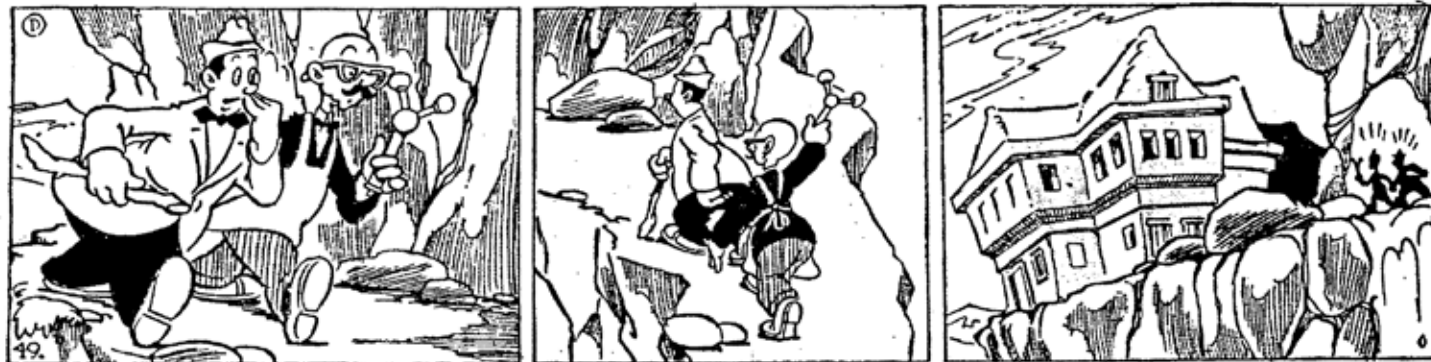
'De Radar-Wichelroede!' antwoordde meneer Wonderwat, terwijl hij energiek op een kastje toeliep, dat in de wand was aangebracht. Hij opende het en haalde er een vreemd gevormd instrument uit. 'Dit!' zei hij trots. 'Eén van mijn vroegere tvindingen. Dit stelt ons in staat de verdwenen

auto terug te vinden!'

'H'm,' zei Jochem Jofel, 'niet dat ik aan uw bekwaamheden twijfel, meneer Wonderwat, maar... eh... weet u dat wel heel zeker? Het dingetje ziet er zo eenvoudig uit, vindt u niet? Enne....'

'Kom mee!' gebood meneer Wonderwat, 'dan zal ik het je laten zien!' Hij liep de deur uit, gevolgd door de verbaasde Jochem Jofel, terwijl hij het instrument in de hand geklemd hield.

49. Dáár is de uitvinding

49. Zo liepen meneer Wonderwat en Jochem Jofel dan zwiĳgend naast elkaar voort, meneer Wonderwat met de Radar-Wichelroede, en Jochem Jofel, om ook iets in de hand te hebben, met een zware tak, die hij ergens in het bos gevonden had.

'Kijk!' zei meneer Wonderwat, toen ze eindelijk weer in het Blauwsteengebergte aangeland waren. 'Zie je dat knopje, dat achter op deze wichelroede zit? Daar mag je nooit aankomen, Jochem Jofel! Want dan gebeurt er iets. Dat is een soort uiterste beschermingsmaatregel, zie je? Nee, we

moeten rechtsaf, zei hij dan, toen Jochem Jofel naar links wilde afbuigen. 'De wichelroede trekt me de andere kant uit.'

'Onzin,' antwoordde Jochem Jofel, die er niets van geloofde. Hij kon echter niet beter doen dan meneer Wonderwat volgen.

'Kijk!' zei de uitvinder na een kwartier, 'daar moet het zijn, Jochem Jofel! Zie je dat huis? Daar is mijn uitvinding! Ik ben er zeker van!'

50. Zoete gepeinzen eens ministers

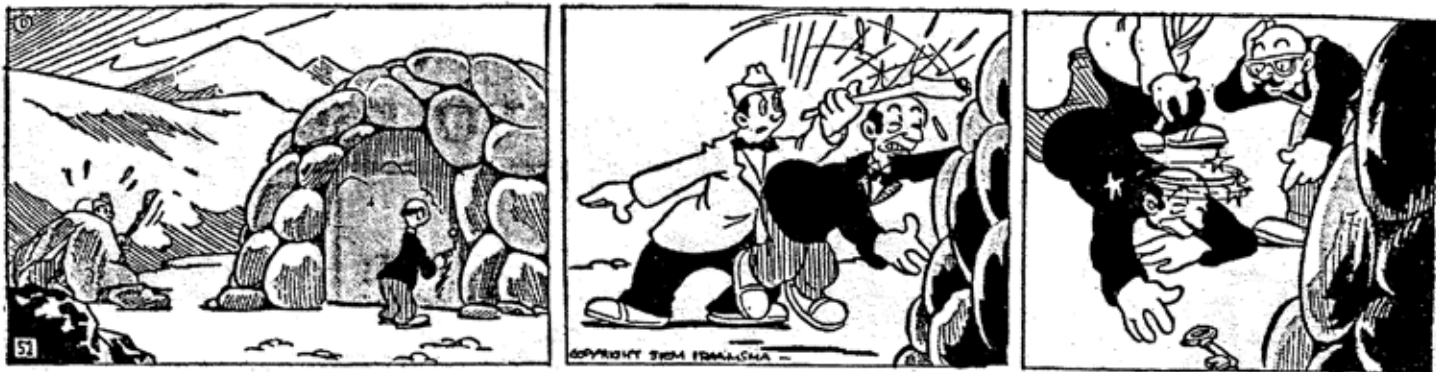
50. Jullie zullen wel benieuwd zijn naar wat Strooiroop uitgevoerd heeft in die tussentijd. Nu, jullie moeten nu maar eens weten, dat Strooiroop eigenlijk helemaal niet een bediende was, maar een spion van minister Weetbeter en dat hij bij meneer Wonderwat in dienst was getreden om de minister op de hoogte te houden van de vorderingen, die meneer Wonderwat maakte. Toen Jochem Jofel hem, de prullemand over het hoofd had geslagen, was hij eerst het bos ingehold, had daar met veel moeite het ding weer van zijn hoofd kunnen krijgen en had daarna, toen hij zag dat Jochem Jofel niet in de kamer was, het toe-

stel gestolen en het direct naar de minister gebracht.

'Goed werk, Strooiroop!' prees de minister, toen hij daar aankwam. 'Ik had het zelf niet beter kunnen doen! Maak direct de deur van de bunker open, dan zullen we zien hoe de uitvinding eigenlijk werkt!'

Strooiroop haastte zich, aan dit bevel gevolg te geven en minister Weetbeter bleef nog even in zoet gepeins achter. 'Een pracht-uitvinding!' mompelde hij tevreden. 'Daar zullen regeringen van alle landen om vechten! Ik kan er voor vragen wat ik wil!' Toen sprong hij op, pakte het toestel en zijn onmisbare stokje en liep naar buiten.

51. Jochem is een gewelddadig persoon

51. Strooistroop was dus op bevel van minister Weetbeter met de sleutel van de bunker naar buiten gegaan om de deur ervan te ontsluiten, maar hij had er geen idee van, dat achter een rotsblok, daar in de buurt, meneer Wonderwat en Jochem Jofel verscholen lagen. Jochem, die zag wat Strooistroop ging doen, sloop met de knuppel die hij in het bos gevonden had, op de gewezen bediende toe en gaf hem juist op het moment dat hij de sleutel in het slot wilde

steken, een klap op het hoofd dat de stok ervan kraakte en Strooistroop zuchtend ineen zeeg.

— 'Ik vind u een gewelddadig persoon!' zei meneer Wonderwat, die naderbij kwam, afkeurend. 'Eerst vernielt u mijn mooie kelder en nu slaat u mijn bediende weer zo hard op het hoofd dat hij zijn bewustzijn verliest! Kijk, maar daar ligt de sleutel van dit vreemde gebouw. Dat is toevallig! Nu kunnen we de auto er zo maar uit halen!'

52. Naar binnen!

52. Ja, dat was toevallig, dat de sleutel van de bunker zo maar in handen van onze twee vrienden viel. Meneer Wonderwat raapte hem op en bekeek hem, alsof hij van goud gemaakt was.

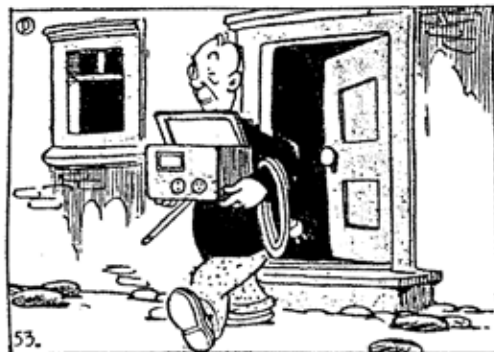
'Nu hebben we onze uitvinding weer gauw terug!' zei hij opgetogen. 'Nu is alle leed gauw geleden en zijn alle moeilijkheden voorbij!'

Nu is dat erg optimistisch gezegd, maar ook erg dom. Het is eigenlijk net zo iets als het kalf te verdrinken voordat

de beer geschoten is. Want meneer Wonderwat had wel kunnen begrijpen, dat minister Weetbeter.... Maar laat ik niet op het verhaal vooruit lopen, want anders gaat de aardigheid er af en de spanning er uit. Meneer Wonderwat deed de deur van de bunker open en stapte samen met Jochem Jofel naar binnen.

'Daar staat-ie, Jochem Jofel!' riep de uitvinder verheugd, terwijl de tranen hem haast in de ogen sprongen. 'Zie je wel, dat de Radar-Wichelroede zich niet vergist?'

53. Minister Weetbeter wordt boos

53. Minister Weetbeter had dus met het toestel het huis verlaten, om te zien hoe alles werkte. Hij was nog steeds in zijn zoete gepeinzen verdiept. 'Niet alleen dat ik er rijk mee wordt,' dacht hij bij zichzelf, 'maar ik doe er nog een goed werk mee ook! Want deze zeer nuttige vinding stelt de bezitter ervan in staat, oorlog te voeren zonder zijn mensenmateriaal rechtstreeks in de vuurlinie te brengen! Een aanzienlijke besparing! Tenminste aan de kant van de eigenaar van deze onsterfelijke uitvinding... Ja, ik doe hier

inderdaad een menslievend werk mee... En... Maar wat is dat? Waar is Strooistroop? En wat zijn dat voor vreemdelingen? Die hebben vast niets goeds in de zin! Misschien willen ze mijn mooie uitvinding wel stelen! Maar dat zal niet gaan!' Hij zette het toestel snel neer, greep zijn wandelstok agressief beet en holde in de richting van onze beide vrienden, die niets-vermoedend de bunker binnenwandelden....

54. Ik zal je wel krijgen!

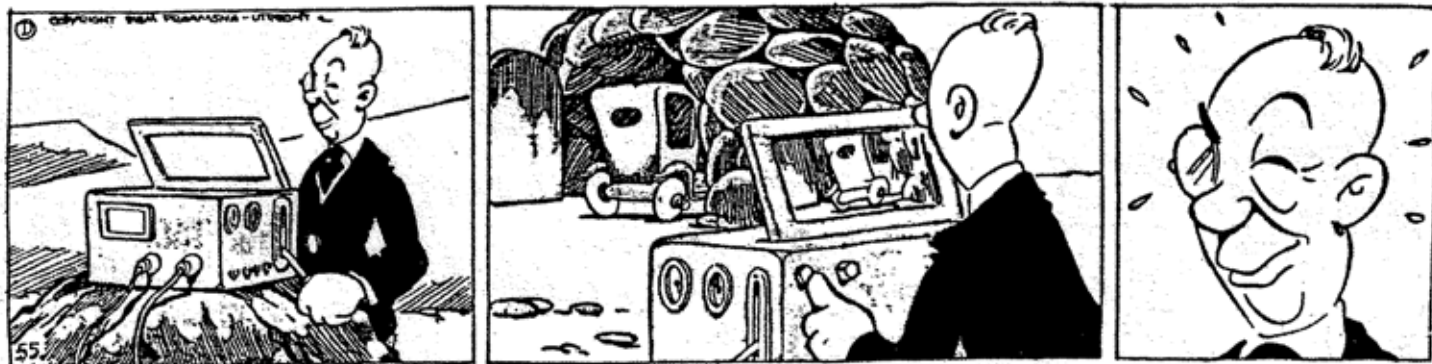

54. Minister Weetbeter liet er geen gras over groeien. Hij stormde de bunker binnen en gaf de eerste de beste die hij in het vizier kreeg, een flinke klap op het hoofd. Nu was dit een bijzondere wandelstok, want de knop was helemaal met lood opgevuld en je begrijpt wel dat dat aankomt als je daar een klap mee krijgt. Nu, daar kon Jochem Jofel in 't vervolg over meepraten, want hij was het die die klap kreeg, zie je. Meneer Wonderwat, die het zag gebeuren, maakte dat hij weg kwam. 'Dat loopt mis!'

dacht hij. 'Daar had ik niet op gerekend! Ik kan misschien beter straks op een wat gunstiger moment terugkomen...'

Maar minister Weetbeter holde hem achterna. 'Dief!' riep hij, 'gemene boef! Sta of ik schiet! M'n uitvinding stelen, hè? Kun je wel tegen een arme minister alleen?' Maar hoe hij ook zijn best deed, hij kon meneer Wonderwat niet inhalen. 'Wacht maar, ik krijg je nog wel!' mompelde hij tussen zijn tanden door. 'Ik zal het je betaald zetten!'

55. Het werkt frappant perfekt!

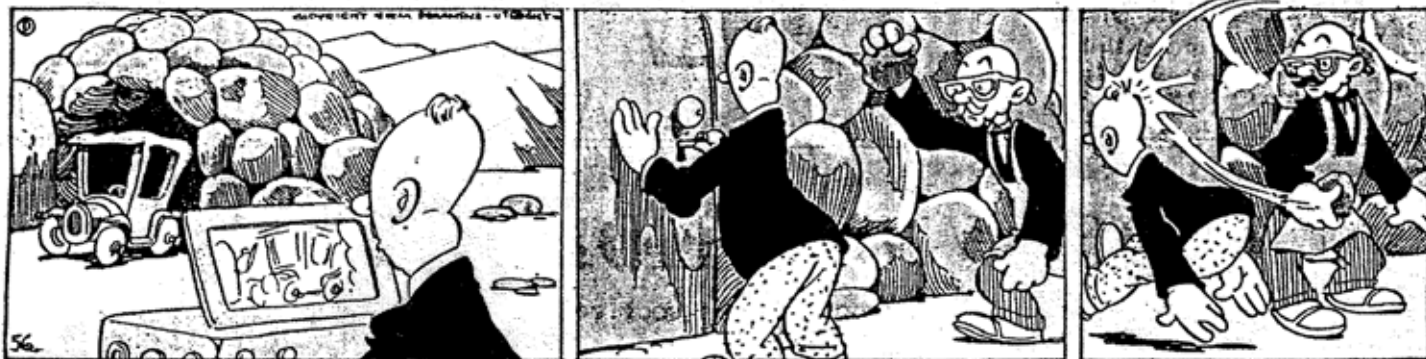

55. Meneer Wonderwat was heel hard weggelopen en na een poosje had minister Weetbeter hem uit het oog verloren en de jacht opgegeven. 'Welnu!' sprak hij zelfverzekerd, 'de inbrekers zijn verjaagd, Strooistroop is verdwenen, dus thans aan het proefnemen!' Hij zette het toestel op een stuk rots dat van boven afgeplat was, verbond het toestel met een stopkontakt ergens in het huis, drukte de handle naar beneden en begon alle handgrepen te verrich-

ten die nodig waren om de auto op gang te krijgen. Hij had er helemaal geen moeite mee, want Strooistroop had hem volledig ingelicht.

'Het werkt frappant perfekt!' mompelde hij tevreden, toen hij het autootje achteruit rijdend de bunker zag verlaten. 'Het is een geweldige uitvinding, waarvan de draagwijdte nog niet te overzien is! En de opbrengst ook nog niet eens...!'

56. Een holle bons

56. Toen minister Weetbeter een poosje zoet met het autootje gespeeld had en het hem een beetje begon te vervelen, liet hij het wagentje weer achteruit de bunker in rijden en schakelde het toestel uit. 'Frappant!' zei hij nogmaals, 'werkelijk frappant! Een eminent stuk werk!'

Nu liep hij weer op de bunker toe, deed de stevige ijzeren deur dicht en wilde de sleutel, die nog steeds in het slot stak, omdraaien. Maar op dit juiste moment had iemand staan wachten: meneer Wonderwat, om meer precies te zijn. Deze was namelijk helemaal niet zo ver weg gerend, maar had zich verscholen achter een van de

rotsblokken, die er haast voor gemaakt bleken om je achter te verschuilen. Later, toen hij de minister bezig zag met zijn proefneming, was hij zacht naar de bunker geslopen en had zich *daarachter* weer opgesteld. Hij had een flinke, zware steen gevonden, en toen de minister zijn hand naar de sleutel uitstak, liet hij deze steen met kracht op diens deftige hoofd neerkomen. Er klonk een holle bons en een geluid als een diepe zucht, want zelfs ministers zijn niet immuun voor zulk een behandeling. Hij stopte dan ook meteen met wat hij aan het doen was en vergat de wereld voor een poosje....

57. Alles loopt mis

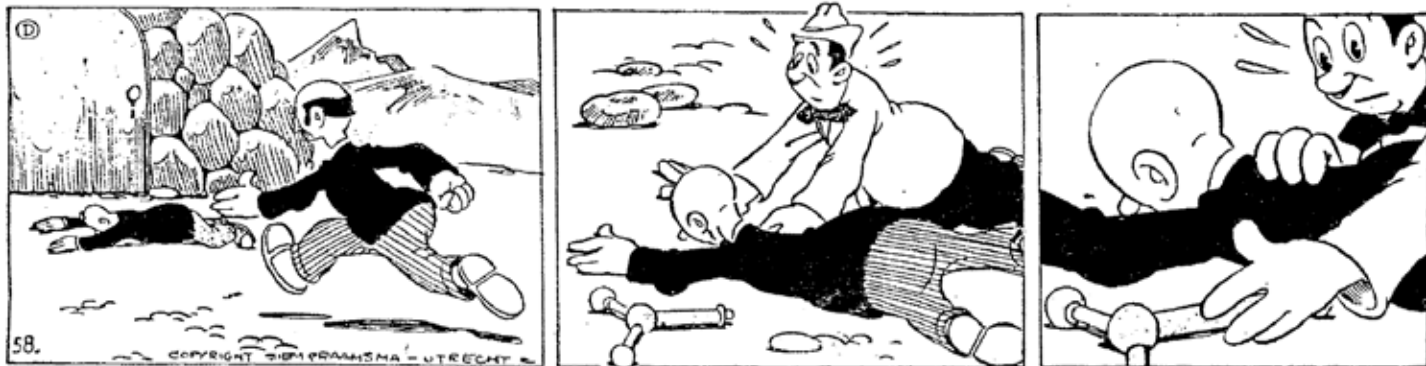
57. Minister Weetbeter was nu dus ook buiten westen geslagen en lag voor de deur van de bunker zonder een woord te zeggen. Meneer Wonderwat zocht Jochem Jofel op, die ook nog steeds bewusteloos was, pakte hem bij zijn kraag en sleepte-hem voort over de hobbelige weg.

'Ik moet ergens water zien te vinden,' dacht meneer Wonderwat. 'Dan gooi ik het in Jochem Jofel's gezicht om hem weer tot bewustzijn te brengen.' Maar er was iemand die met alle geweld roet in het eten wilde gooien. Deze iemand was Strooistroop, de spion van minister Weetbeter.

rrij stond ook verscholen achter een van de vele rotspar-tijen en keek met een boos gezicht naar zijn gewezen werkgever, die Jochem Jofel voortsleepte.

'Alles loopt mis door die vervelende Wonderwat!' gromde hij onstemd. 'Die vent bemocit zich ook overal mee! Hij slaat zo maar een minister met een steen op zijn verstandige hoofd en doet net of dat heel gewoon is! Maar nu is het uit! Basta!' Hij raapte ook een zware steen op, mikte zorgvuldig en wierp die met kracht tegen het op niets verdachte hoofd van meneer Wonderwat aan...

58. De uiterste beschermingsmaatregel

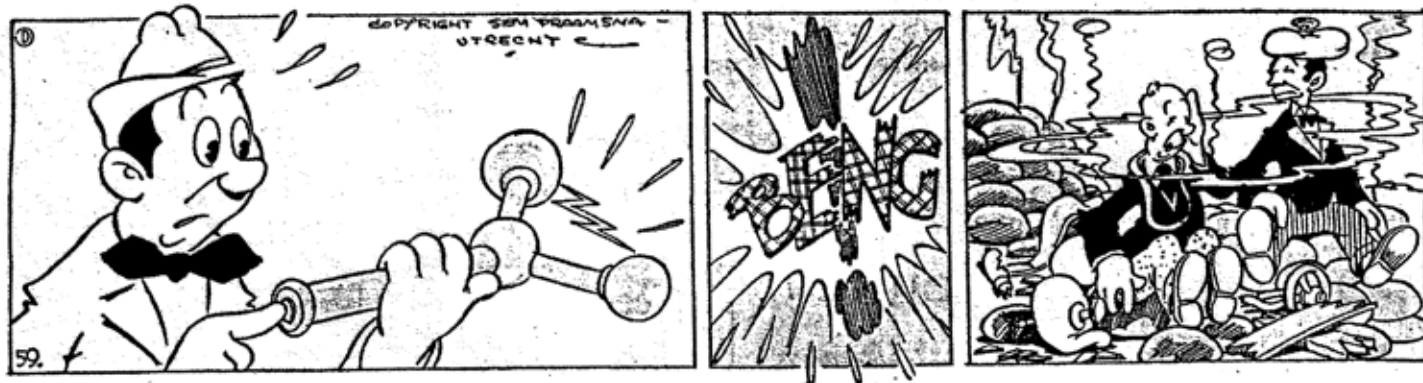
58. Strooistroop had dus meneer Wonderwat voor de tweede maal die dag naar het rijk der dromen geholpen en snelde nu zijn echte werkgever, minister Weetbeter, te hulp. Deze lag nog steeds hulpeloos voor zijn bunker, onder de invloed van de klap met de steen, die de uitvinder hem gegeven had.

Inmiddels kwam Jochem Jofel weer wat tot zijn positieven. Hij richtte zich langzaam omhoog, op zijn armen steunend, zag meneer Wonderwat liggen slapen en keek heel verwonderd. 'Wat is dat nu weer?' vroeg hij zich af. 'Ik geloof dat ik het niet zo goed meer kan bijhouden...

Iedereen slaat iedereen maar buiten westen en een arme Jofel moet maar zien, dat hij zijn gedachten bij elkaar houdt en doet, wat het juiste is....' En toen kreeg hij de Radar-Wichelroede in het oog. Die was uit meneer Wonderwat's jaszak gevallen toen hij ter aarde stortte.

'Kijk!' zei hij, 'de Wichelroede! Meneer Wonderwat zei, dat daar een knopje aan zat dat een soort van uiterste beschermingsmaatregel was... Nu, in mijn opinie is het onderhand tijd voor beschermingsmaatregelen!' Hij stak zijn hand er voorzichtig naar uit....

59. BENG!

59. Jochem Jofel tilde de Radar-Wichelroede een beetje angstig op en bekeek het vreemde voorwerp met een bang voorgevoel. Maar hij drukte toch maar het knopje, dat op het langste eind zat, helemaal in. Nu, dat had een heel onverwachte uitwerking! Er klonk een enorme knal, die Jochem Jofel verdoofde en weergalmde en weerkaatste tussen de bergen. Jochem werd een heel eind opzij gegooid door de luchtdruk van de ontploffing en brokken steen, splinters hout, wolken stof en rommel vlogen door de lucht. Jochem Jofel kon de eerste paar ogenblikken niets zien door het zand dat in zijn ogen gekomen was.

'Ollabolla!' mompelde hij. 'Wat was dat? Dat had ik niet verwacht! Wat zou er gebeurd zijn?'

Nu, toen de stofwolken wat opgetrokken waren en hij het zand uit zijn ogen verwijderd had, zag hij het. De bunker, waarin de auto van meneer Wonderwat had gestaan, was verdwenen en in plaats daarvan lag er nu alleen nog maar een hoop stenen met wat brokken hout ertussen. Wolkjes stof kringelden er langzaam uit op. Ook lagen er overal verspreid onderdelen van meneer Wonderwat's auto. Minister Weetbeter en Stroostroop zaten daar met treurige gezichten tussen in.

60. Voortaan wasmachines en haarspelden

60. Eigenlijk was het verhaal nu uit. De auto van meneer Wonderwat, waar hij jarenlang aan gewerkt had, was uit elkaar geploft en wat ervan over bleef maakte het niet de moeite waard het gevecht voort te zetten. Het toestel was ook helemaal uit elkaar gevallen, zodat Jochem Jofel en meneer Wonderwat niets beters wisten te doen dan alles laten, zoals het was en naar huis gaan.

'Zie je,' legde meneer Wonderwat uit, toen ze op weg waren, 'ik had in de auto een ontplofbare lading aangebracht, die draadloos tot ontploffing gebracht kon worden door dat knopje van de Radar-Wichelroede in te drukken. Maar ik had niet gedacht, dat je zo vernielzuchtig zou zijn, om dat in werking te stellen!'

'Het was een lelijke uitvinding!' vond Jochem Jofel, 'en ik ben blij dat het ding ontploft is! Denk eens aan, wat voor een gevaarlijk wapen dat zou zijn geworden in een

oorlog! Hoeveel mensenlevens...'

'Je hebt gelijk!' antwoordde meneer Wonderwat en beetje beduusd, 'daar had ik nooit bij nagedacht. Dat doen wetenschapsmensen zelden, vooruitzien... Maar ik zal alle tekeningen, die er op betrekking hebben, vernietigen. En dan ga ik voortaan alleen maar zelf-werkende wasmachines en onverliesbare haarspelden uitvinden. Dat lijkt me nuttiger!'

'Groot gelijk!' zei Jochem Jofel opgelucht en opgewekt. 'Nu, meneer Wonderwat, ik moet hier af! Het beste en tot ziens!'

'Tot ziens!' antwoordde meneer Wonderwat, 'Het was me een waar genoegen!' Hij schudde Jochem Jofel de hand en bleef hem na kijken, toen deze op weg ging naar zijn vriend, om hem te vertellen, dat zijn auto tegen een boom gereden was....